DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

VEERTIENDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEERS HERFSTAVONTUUR
2. BRUINTJE BEER EN DE PARELS
3. BRUINTJE BEER NAAR DE LONDENSE KRONINGSFEESTEN

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. - AMSTERDAM

Nu ook verkrijgbaar

Bruintje Beer poster

gedrukt op stevig papier in sprekende frisse kleuren; formaat 65 x 90 cm.

EEN LEUKE VERSIERING VOOR DE KINDERKAMER!

Stort *f* 5,– op postgirorekening 432400 van ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., Amsterdam, met vermelding 'Bruintje Beer poster' en u krijgt een exemplaar in een kartonnen koker toegezonden.

U kunt één gulden besparen, indien u tegelijk een „Bruintje Beer spel" en een „poster" bestelt; na overmaking van f 7,50 ontvangt u beide uitgaven.

---

1. BRUINTJE BEERS HERFSTAVONTUUR

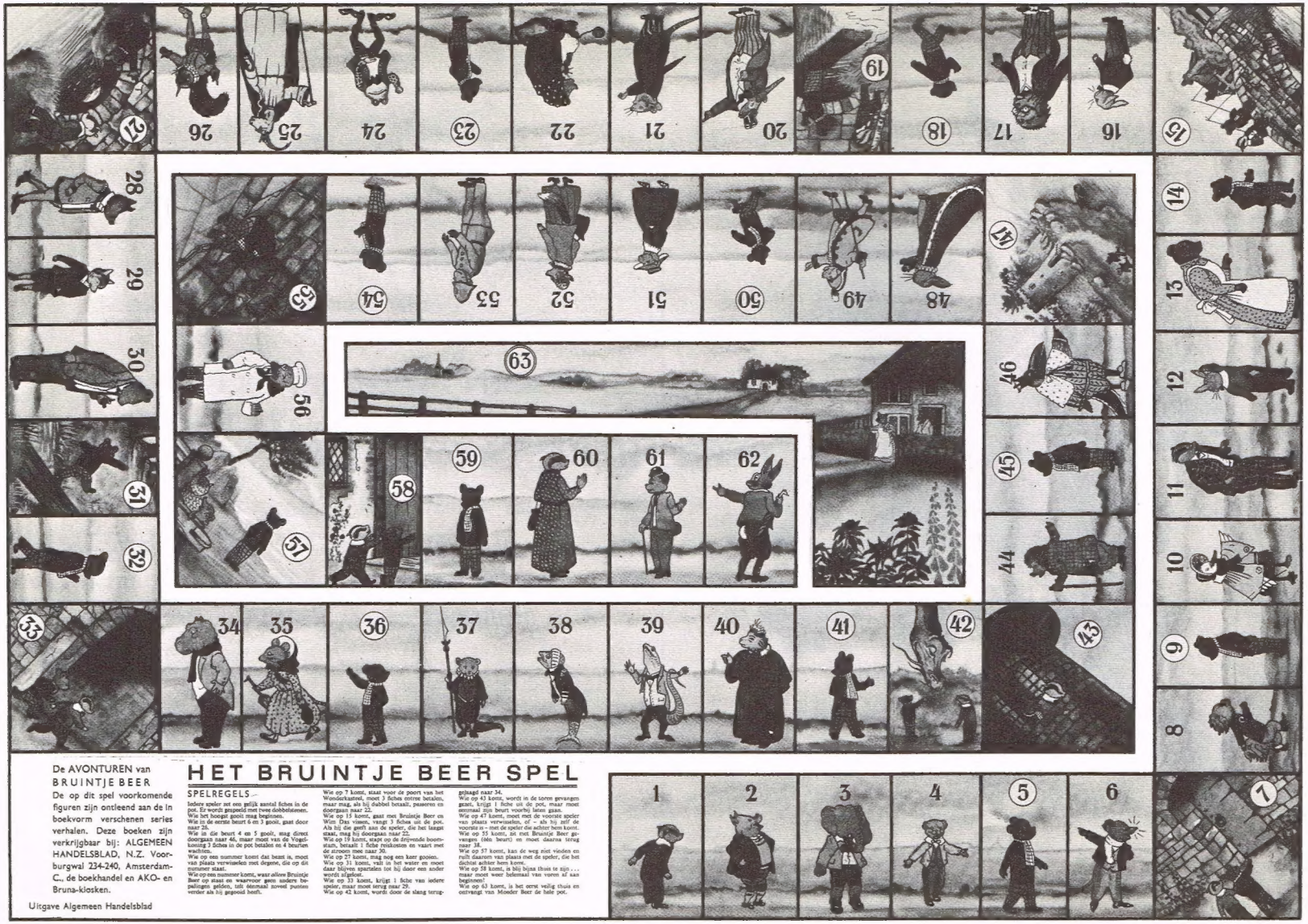

De AVONTUREN van BRUINTJE BEER

De op dit spel voorkomende figuren zijn ontleend aan de in boekvorm verschenen series verhalen. Deze boeken zijn verkrijgbaar bij: ALGEMEEN HANDELSBLAD, N.Z. Voorburgwal 234-240, Amsterdam-C., de boekhandel en AKO- en Bruna-kiosken.

Uitgave Algemeen Handelsblad

HET BRUINTJE BEER SPEL

SPELREGELS

Iedere speler zet een gelijk aantal fiches in de pot. Er wordt gegooid met twee dobbelstenen. Wie het hoogst gooit mag beginnen.
Wie in de eerste beurt 6 en 3 gooit, gaat door naar 26.
Wie in die beurt 4 en 5 gooit, mag direct doorgaan naar 46, maar moet van de Vogelkoning 3 fiches in de pot betalen en 4 beurten wachten.
Wie op een nummer komt dat beurt is, moet van plaats verwisselen met degene, die op dit nummer staat.
Wie op een nummer komt, waar alleen Bruintje Beer op staat en waarvoor geen andere bepalingen gelden, telt eenmaal zoveel punten verder als hij gegooid heeft.
Wie op 7 komt, staat voor de poort van het Wonderkastoel, moet 3 fiches extree betalen, maar mag, als hij dubbel betaalt, passeren en doorgaan naar 22.
Wie op 14 komt, gaat met Bruintje Beer en Witte Das vissen, vangt 3 fiches uit de pot. Als hij die geeft aan de speler, die het langst staat, mag hij doorgaan naar 22.
Wie op 19 komt, stapt op de drijvende boomstam, betaalt 1 fiche reiskosten en vaart met de stroom mee naar 30.
Wie op 27 komt, mag nog een keer gooien.
Wie op 31 komt, valt in het water en moet daar blijven spartelen tot hij door een ander wordt afgelost.
Wie op 33 komt, krijgt 1 fiche van iedere speler, maar moet terug naar 29.
Wie op 42 komt, wordt door de slang teruggejaagd naar 34.
Wie op 43 komt, wordt in de toren gevangen gezet, krijgt 1 fiche uit de pot, maar moet eenmaal zijn beurt voorbij laten gaan.
Wie op 47 komt, moet met de voorste speler van plaats verwisselen, of – als hij zelf de voorste is – met de speler die achter hem komt.
Wie op 55 komt, zit met Bruintje Beer gevangen (één beurt) en moet daarna terug naar 38.
Wie op 57 komt, kan de weg niet vinden en ruilt daarom van plaats met de speler, die het dichtst achter hem komt.
Wie op 58 komt, is blij bijna thuis te zijn ... maar moet weer helemaal van voren af aan beginnen!
Wie op 63 komt, is het eerst veilig thuis en ontvangt van Moeder Beer de hele pot.

1. Bruintje heeft juist ontbeten — nog is hij aan tafel gezeten, als zijn vader binnenkomt. Die vraagt of Bruintje in de boomgaard wil komen om te helpen bij de appelbomen. Bruintje zegt: „Dat is me ook een vraag! Natuurlijk doe ik dat heel graag."
Bruintje stapt in de kruiwagen, die al volgeladen is met grote manden. Stevig houdt hij zich vast met beide handen en hoewel hij in het geheel niet makkelijk zit, vindt hij het toch een fijne rit.

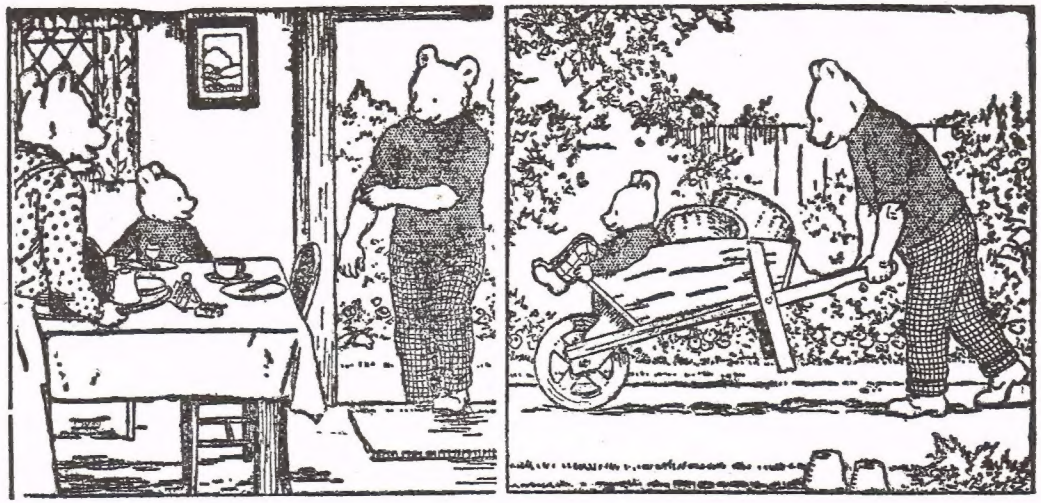

2. Vader staat op een ladder en gooit de geplukte appels op de grond. Appels liggen nu verspreid, overal in het rond. Bruintje pakt handig de vruchten in de manden. Wel duizend appels gaan hem zo door de handen. Daar ziet hij dat Nettie's grootmoeder voorbij gaat en als ze voor de haag een ogenblikje stilstaat hoort Bruintje haar zeggen: „Zo'n goede hulp zou mij voor mijn tuin ook wel lijken."
Nog even blijft ze kijken, dan loopt ze voort. Bruintje Beer, die haar woorden heeft gehoord, denkt: „Zou ik haar gaan helpen? Misschien vindt vader het wel goed. Die oude vrouw heeft nooit iemand die iets voor haar doet."
Als Bruintjes vader hoort wat Bruintje wil doen, zegt hij: „Als je er zin in hebt, doe het dan maar, vandaag ben ik met plukken klaar."

3. Met een hark gewapend loopt Bruintje Nettie's grootmoeder achterna. Nadat hij haar heeft ingehaald, vraagt hij: „Vindt u het goed dat ik in uw tuin wat harken ga?"
De oude vrouw wrijft zich van blijdschap in de handen, als ze hoort dat Bruintje alle bladeren zal opruimen en verbranden. Net komt hen tegemoet gelopen. „O", zegt ze blij, „Bruintje ben jij er ook bij?" Grootje vertelt dat Bruintje de bladeren zal wegharken uit de tuin.
Dadelijk zegt Net: „Natuurlijk help ik mee. Het is een gezellig werk voor twee. En samen hebben we altijd pret."

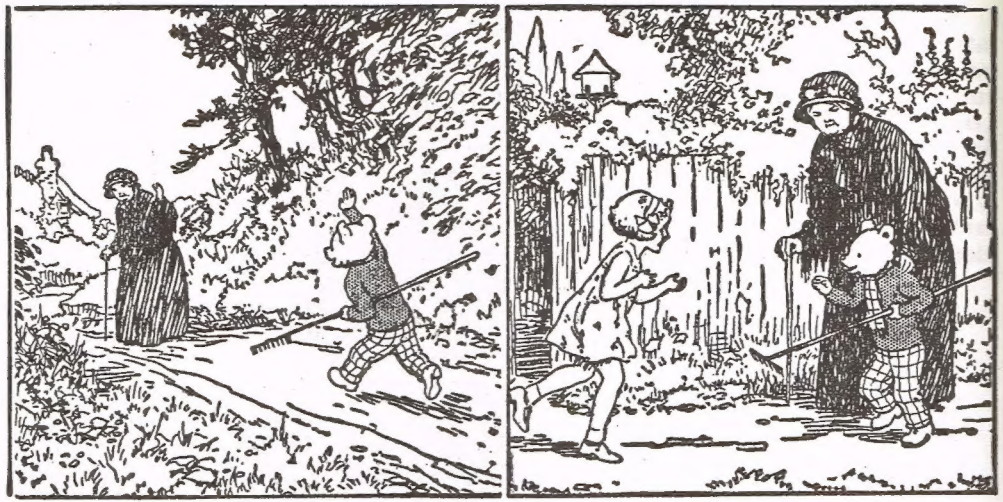

4. Bruintje en Net werken wel een paar uur achtereen. Dan ziet de tuin er heel wat beter uit. „Ziezo", zegt Net, „nu steken we een vuurtje aan tot besluit."
Ze vegen alle bladeren op een grote hoop en steken alles aan. Het vuur knettert en spat. Net roept: „Leuk is dat!" Maar het is een heel werk om het vuur brandende te houden. Nettie danst en zingt, terwijl Bruintje met takken aan komt sjouwen.

5. „Ziezo", zegt Net, die al spoedig genoeg heeft van de pret, „laten wij nu nog wat bladeren vergaren die ik in mijn boeken kan bewaren. Er liggen van die mooie gele bij de kastanjeboom."
Snel gaan ze naar de plek maar er is geen geel blad meer te bekennen. „Wat gek", zegt Nettie, „zoëven lagen er wel honderd, en nu niet eentje meer."
„Wacht eens even", zegt Bruintje Beer — hij ziet in de zachte aarde vreemdsoortige voetsporen. „Aan wie zouden die toebehoren?"

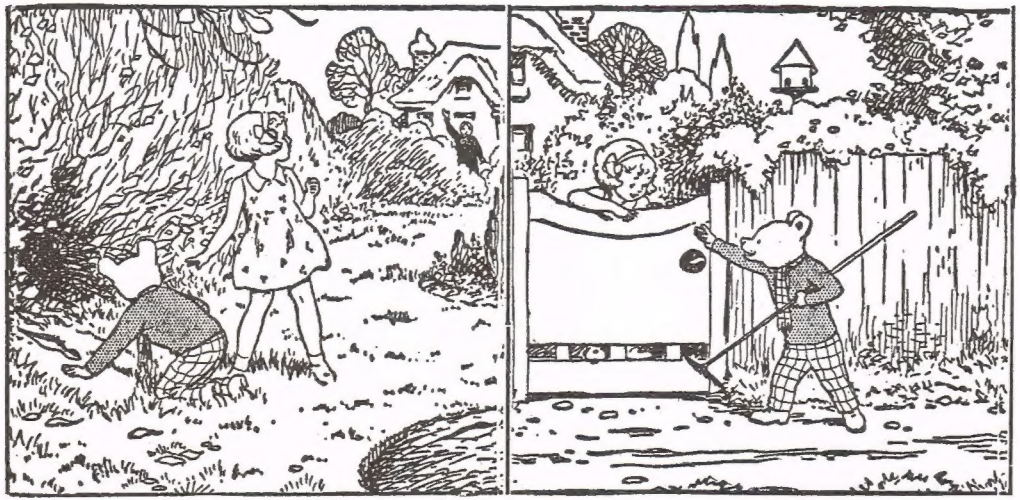

6. Als Bruintje en Nettie heel nauwkeurig kijken, zien ze dat de voetsporen, die helemaal niet op die van een gewoon mens lijken, naar een gat in de haag leiden en daarachter liggen de weiden. Ze willen juist door het gat kruipen om eens te gaan kijken, als grootmoeder roept: „Binnenkomen, het eten is klaar!"
Ze vinden het beiden jammer, maar Bruintje heeft beloofd op tijd thuis te zijn voor het eten. Ze zullen het zo spoedig mogelijk verder onderzoeken, zodat ze alles van die geheimzinnige sporen zullen weten.
„Niemand vertellen", fluistert kleine Net, als Bruintje naar huis toegaat en ze achter het hekje staat, „Als het een geheimpje is hebben we veel meer pret!"

7. Die avond zit de familie Beer gezellig bij elkaar te luisteren naar de radio.
Daar horen ze de omroeper zeggen: „Even onderbreken voor een SOS. Hallo! Hallo!"
Tweemaal herhaalt hij ieder woord, zodat iedereen het duidelijk hoort: „Kleine Net uit de Vliegenlaan is alleen van huis gegaan. Ze keerde niet terug en niemand kan haar vinden. Is ze soms bij één van haar vrinden? Willen die het dan dadelijk aan haar Grootmoeder laten weten. Vliegenlaan 38", herhaalt hij tweemaal zodat niemand het adres kan vergeten.
Dadelijk denkt Bruintje eraan, wat ze die middag hebben ontdekt. Zou Net er alleen op uit zijn gegaan? Zonder even met zijn ouders te overleggen, zonder verder één woord te zeggen, neemt Bruintje een kort besluit en holt de kamer uit.

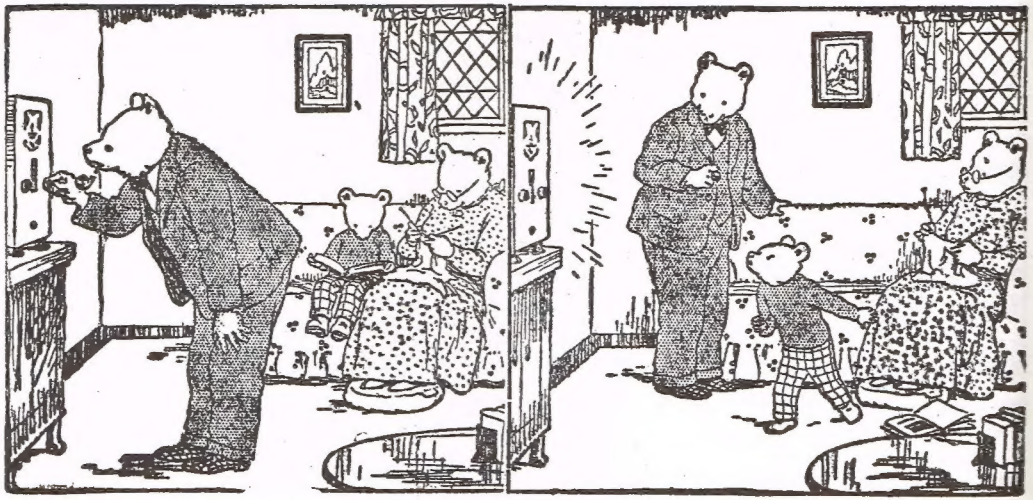

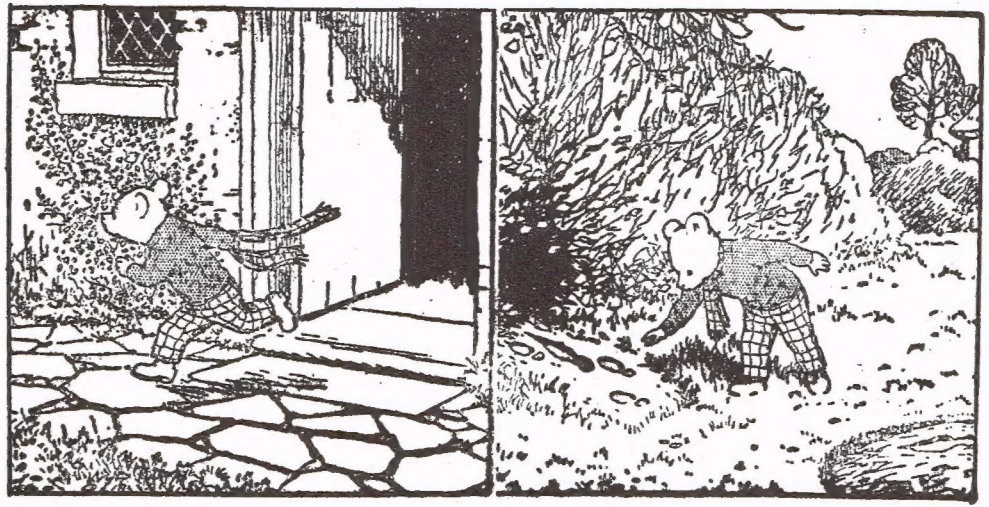

8. Vlug pakt hij zijn das van de kapstok, die moedige Bruintje Beer. Hij holt het huis uit en als zijn vader aan de deur verschijnt ziet hij zijn jongen niet meer.
Bruintje loopt naar het gat in de haag en zoals hij wel heeft verwacht ziet hij naast de vreemde voetsporen die hij die morgen had gezien, de kleine sporen van Net . . . Ja, duidelijk kan hij zien waar ze haar voeten heeft neergezet. Bruintje zucht: „Waarom heeft ze dat nu gedaan? Waarom is ze er alleen op uit gegaan?"

9. Bruintje kruipt door het gat. Als hij er uit kruipt aan de andere kant en eens rondkijkt waar hij is aangeland, ziet hij ook hier op de grond de voetsporen van zijn kleine vriendin. Vlug loopt hij voort en volgt de sporen over een heuvel tot aan de rand van een bos. Heel stil is het daar. Geen geluid is te horen. Opeens blijft hij aarzelend staan — niet langer zijn er voetsporen te zien die hem wijzen hoe hij verder moet gaan. De grond is nu bedekt met afgevallen bladeren — daarin zijn geen sporen te zien. Voor hem ligt een donker somber bos. Het ziet er niet aanlokkelijk uit . . . „Net zal toch niet alleen daarheen zijn gegaan", zegt hij luid . . .

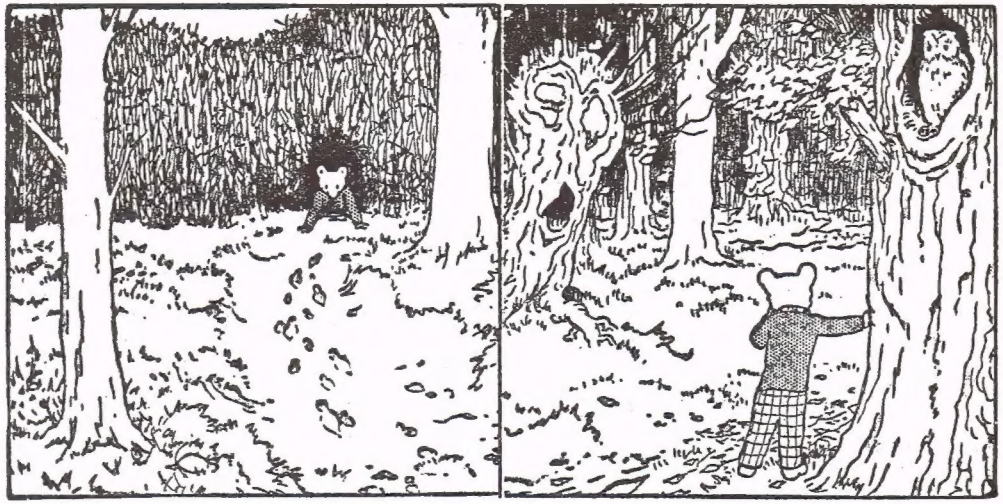

10. Een doffe stem verbreekt de stilte om hem heen. „Zoek je soms die lieve, kleine meid? Die ging voor korte tijd die kant uit, geheel alleen." Het is een grote uil die heeft gehoord wat Bruintje heeft gezegd. Met zijn vleugel wijst hij naar het bos. Verbaasd kijkt Bruintje hem aan. . . „Ja heus die kant is ze uitgegaan", verzekert hem het wijze dier. „Als je haar zoeken wilt, blijf dan niet al te lang hier."
Bruintje bedankt de uil en de speurtocht wordt voortgezet, maar als hij verder gaat en geen spoor kan vinden van kleine Net, als hij roept en geen antwoord hoort, wil hij terugkeren. Maar dan vindt hij op de grond een zakdoekje dat Nettie toebehoort.

11. Dus is ze er toch! Bruintje krijgt weer moed. Als hij haar nu maar vinden kan dan komt alles weer goed. Bij een kruispunt blijft hij verwonderd staan, als hij weer sporen ziet — de vreemde, wonderlijke en die van kleine Net. Maar tot zijn verbazing ziet hij dat die niet langer dezelfde kant uitgaan. Misschien heeft Net de andere weg genomen, omdat ze graag weer thuis wilde komen.
Bruintje volgt de sporen van zijn vriendinnetje en het duurt niet lang of daar onder een boom, ziet hij haar liggen op de grond. Ze is vast in slaap . . . Wat is Bruintje blij als hij Nettie vindt, dat onvoorzichtige kind, ongedeerd en volkomen gezond.

12. „Wat heerlijk, dat je er bent", roept Net als ze wakker wordt en Bruintje ziet. „Hoe heb je me gevonden? Gemakkelijk was dat zeker niet?"

Bruintje vertelt dat er werd omgeroepen door de radio dat Net verdwenen was. „Ik dacht dadelijk", zegt Bruintje, „aan het gat onder de haag op het groene gras — maar waarom heb je niet op me gewacht? Dat hadden we toch afgesproken?"
„Ik was nieuwsgierig", zegt Net, „en ik heb er spijt genoeg van dat ik mijn belofte heb verbroken. Maar hoe komen we weer hier vandaan?"
„O", zegt Bruintje, „dat zal gemakkelijk genoeg gaan. We gaan dezelfde weg terug, die ik ben gekomen. Mijn voetsporen zijn nog duidelijk te zien."
Maar Bruintje merkt tot zijn ontsteltenis dat het te donker is om de sporen te zien.
Bruintje zegt: „Ik kan niets meer onderscheiden — we blijven vannacht maar hier met ons beiden."

13. „Hier in die holle boom kan jij gaan slapen Net", zegt Bruintje tot zijn kleine vriendin. „Ik houd de wacht. Je zult veilig zijn de gehele nacht."
Net kruipt er dadelijk in. Bruintje neemt een dikke stok en loopt voor de holle boom heen en weer. Donkerder en kouder wordt het om hem heen en hij voelt zich toch wel een beetje angstig zo alleen. Rustig slaapt de kleine Net en Bruintje denkt verlangend aan zijn lekkere warme bed . . .

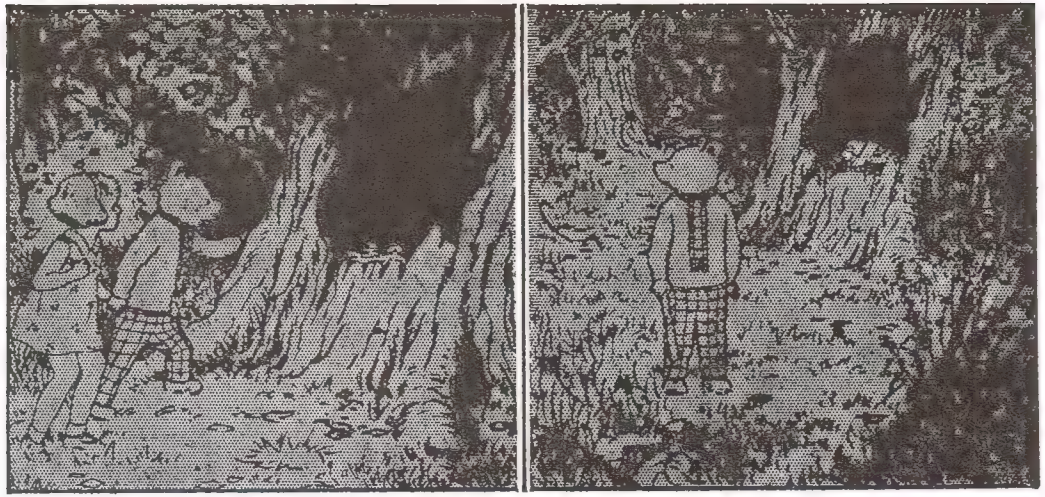

14. Heel rustig gaat de nacht voorbij. Eindelijk breekt de dag aan. Bruintje is blij en hij denkt: „Nu kan ik ook nog wat rusten gaan." Maar daar opeens hoort hij een gerucht . . . de takken kraken . . . er komt iemand aan . . . Angstig blijft de kleine Bruintje Beer staan. Het is een boswachter met een boos gezicht die Bruintje toeschreeuwt: „Het is hier verboden terrein! Je mag hier helemaal niet zijn!"

15. Nettie ontwaakt door het lawaai, dat de boswachter maakt. „Wat", roept de man, als hij het meisje ziet. „Zijn er twee? Dan neem ik jullie allebei mee. Indringers dulden we hier niet!" Ruw pakt hij Nettie op en zet haar op de grond. Bruintje kijkt nog in het rond, maar ontvluchten kunnen ze niet. Als de man hen meeneemt en Nettie huilt van angst en verdriet, probeert Bruintje de man alles uit te leggen, door te zeggen: „Meneer, dit is kleine Net en ik ben Bruintje Beer. We zijn verdwaald. We hebben echt geen kattekwaad uitgehaald . . . Brengt u ons weer op weg naar huis?" Maar de man loopt met grote stappen door en het lijkt wel, alsof hij Bruintje's woorden niet eens heeft gehoord . . .

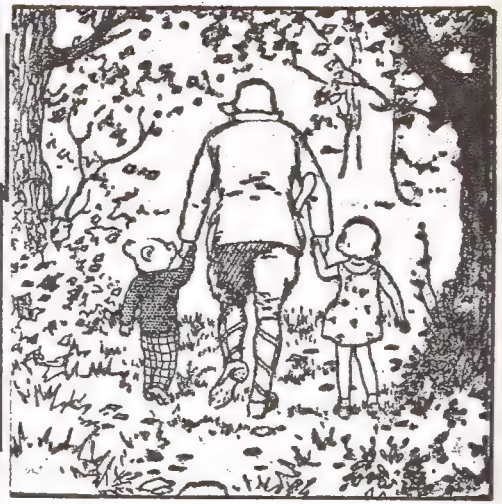

16. Dan gebeurt er iets vreemds: plotseling en onverwacht springt er een schaduw door de lucht. Die pakt meteen de hoed van de boswachter en vliegt er mee heen!
Weg is de hoed en ook degeen, die dat doet . . . die hebben ze niet eens gezien. . . het ging alles zo vlug.
De boswachter roept: „Geef mijn hoed terug!" Maar geen geluid hoort men in het bos. In zijn verwarring laat de boswachter zijn twee gevangenen los. Als hij een ogenblik niet op hen let, pakt Bruintje Beer de hand van Net en samen hebben ze het op een lopen gezet. . . Ze lopen en lopen net zo lang, totdat de boswachter hen niet meer kan zien. „Ziezo", zegt Bruintje, „Net wees nu maar niet meer bang. Nu ontsnappen we toch nog, misschien!"

17. Hijgend blijft het tweetal staan. Hoe zullen ze nu verder gaan? Bruintje kijkt zoekend in het rond; daar ziet hij op de grond alweer de vreemde voetsporen, die ze een poosje uit het oog verloren.
„Natuurlijk volgen we die weer", zegt Bruintje vastbesloten. Zo lopen ze nog een eindje voort, totdat een licht geritsel de stilte in het bos verstoort. En een eind verder blijven ze weer staan: nu zien ze waar dat geritsel vandaan komt. Daar staat een kleine vreemde man, die bladeren opraapt zoveel als hij maar kan... en in zijn hand heeft hij een hoed!
„Die is van de boswachter", fluistert Net, „echt Bruintje, kijk maar eens goed!"
„En hij draagt schoenen met vreemde punten", zegt Bruintje Beer. „De voetstappen waren dus van die kleine meneer!"

18. De dwerg is heel aardig als hij zijn twee kleine bezoekers ziet. Hij ziet er heel vriendelijk uit; bang zijn Bruintje en Net niet voor hem. Bruintje vertelt hem alles wat er is gebeurd. Aandachtig luistert de kleine man en dan zegt hij:
„Ik geloof, dat ik jullie kan helpen. Die boswachter is de grootste vijand van mijn baas, die een knappe professor is. En die boswachter wil zijn geheim te weten komen, maar tot nog toe ging dat altijd mis. Als jullie mij helpt wat bladeren te zoeken, dan geef ik jullie wat te eten en daarna breng ik jullie naar huis. Maar de professor gebruikt alleen maar gele bladeren, moet je weten."

19. Wanneer ze voldoende bladeren hebben verzameld, pakt de dwerg Bruintje op en ook kleine Net, en dan worden ze allebei in de mand gezet. „Maar kunt u ons beiden dan wel dragen?" kan Bruintje niet nalaten te vragen.
„Dat zal je wel zien", zegt de aardige man. „Jij weet nog niet wat ik wel kan!"
Met het grootste gemak tilt de dwerg de mand op en zet die op zijn hoofd. Maar hij is nog nauwelijks op weg gegaan, of daar komt de boze boswachter aan.

20. Als Bruintje ziet, dat de kleine man regelrecht naar de boswachter toeloopt, denkt hij angstig: „Dat zal wat worden!", maar de dwerg, die zijn angst begrijpt, zegt: „Maak je niet bezorgd, alles komt best in orde."
En dan springt hij meteen over het hoofd van de boswachter heen, met de kleine gasten in zijn mand. De boswachter is woedend en hij dreigt met een dikke stok in zijn hand.
Maar al staat hij nog zo boos te kijken, toch kan hij de kinderen niet bereiken.
De wonderlijke kleine man vertelt Net en Bruintje Beer: „Mijn meester, de professor, maakte voor mij die wonderschoenen; in iedere hak zit een grote veer, waarmee ik reuze ver kan springen, zelfs over de hoogste dingen."

21. Heel vlug komt de dwerg zo vooruit op zijn wonderlijke schoenen. Met gemak springt hij over heuvels en stromen, over velden en over de hoogste bomen.
Bruintje en Net vinden het een wonderlijke vlucht; zo snel zijn ze nog nooit gegaan, maar toch zijn ze heel blij, als het mannetje eindelijk even stil blijft staan.
Hij wijst naar een groot, geheimzinnig slot, dat daar heel afgelegen ligt in een dal en hij vertelt: „Dat is als een brandkast gebouwd, opdat niemand hier binnendringen zal. Het is voor vreemdelingen onmogelijk daar binnen te komen; iedereen kan zich die moeite om het te proberen sparen, want mijn meester heeft alle voorzorgen genomen om zijn geheim te bewaren. Nu is de reis niet meer ver; nog een sprong en dan zijn we er."

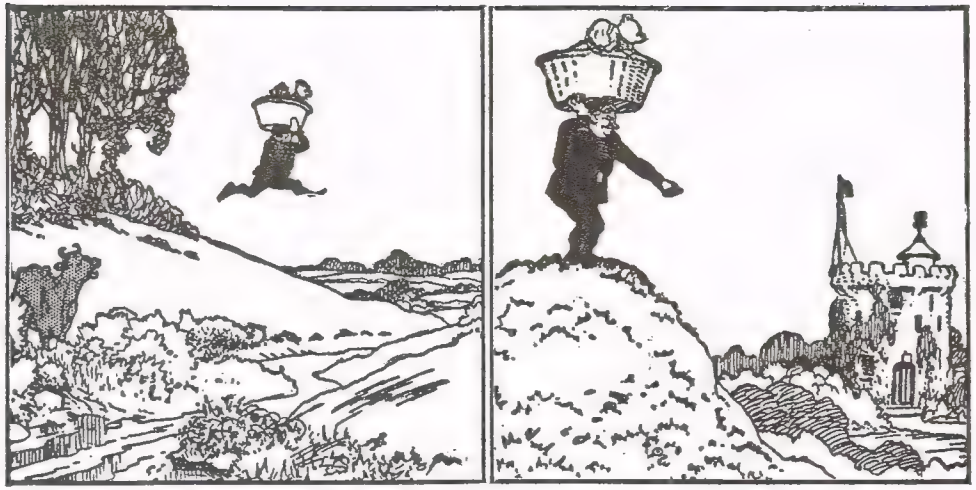

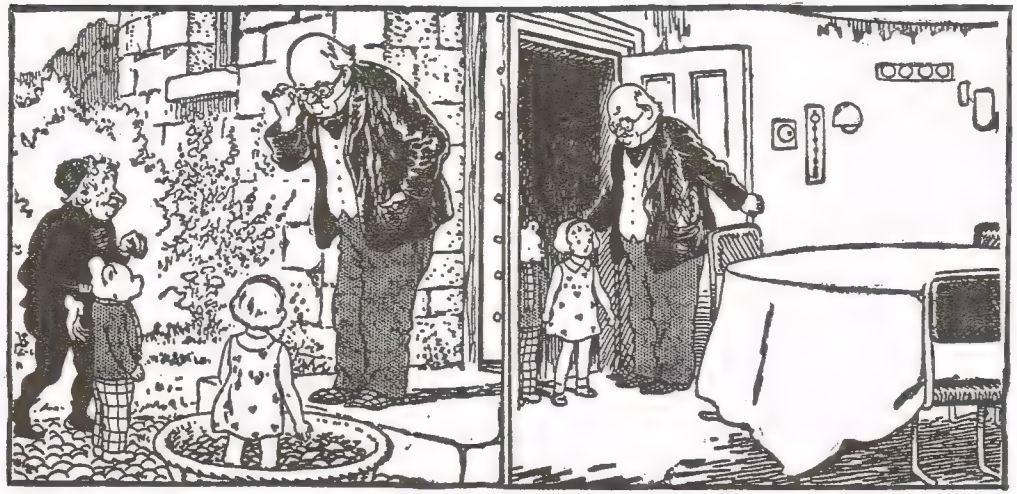

22. Een vreemde oude heer komt naar buiten en begroet Net en Bruintje Beer. Nadat de dwerg het tweetal aan de professor heeft voorgesteld en van hun avontuur heeft verteld, zegt de vriendelijke man: „Met zulk lief gezelschap ben ik blij. Ik wilde juist gaan ontbijten; natuurlijk ontbijten jullie nu met mij."
Als ze de huiskamer binnengaan, zien ze daar een grote lege tafel staan. Net denkt: „Wat is dat raar. De professor zei, dat hij juist ontbijten ging en er staat nog niets voor hem klaar."
Bruintje kijkt met grote, verbaasde ogen naar al die knoppen en elektrische instrumenten. Hij denkt helemaal niet aan eten. Waarvoor zou dat alles dienen? Wat zou hij dat graag weten!

23. Glimlachend legt de professor uit: „Brandt dat licht, dan kan ik weten, dat alles klaar staat voor het eten in de keuken, die juist hier boven ligt. Nu druk ik op deze knop en dan komt er een groot blad naar beneden zakken met alles er op!"
Het grote ronde blad zakt langzaam naar beneden... Zoiets hebben Bruintje en Net nog nooit gezien! En wat daarop staat, stelt zelfs de grootste smulpaap tevreden.
Als Bruintje de zware, glanzende borden ziet, zegt hij: „het lijkt wel van goud..., maar dat kan natuurlijk niet."
De professor lacht en zegt: „Wat ben jij slim. Dat had ik niet gedacht. Toch is het zo, Bruintje Beer! Wat je daar in je handen houdt is zuiver goud. Dat maak ik zelf van goudgekleurde herfstbladeren. Ik hoop, dat je mijn geheim zult bewaren!"

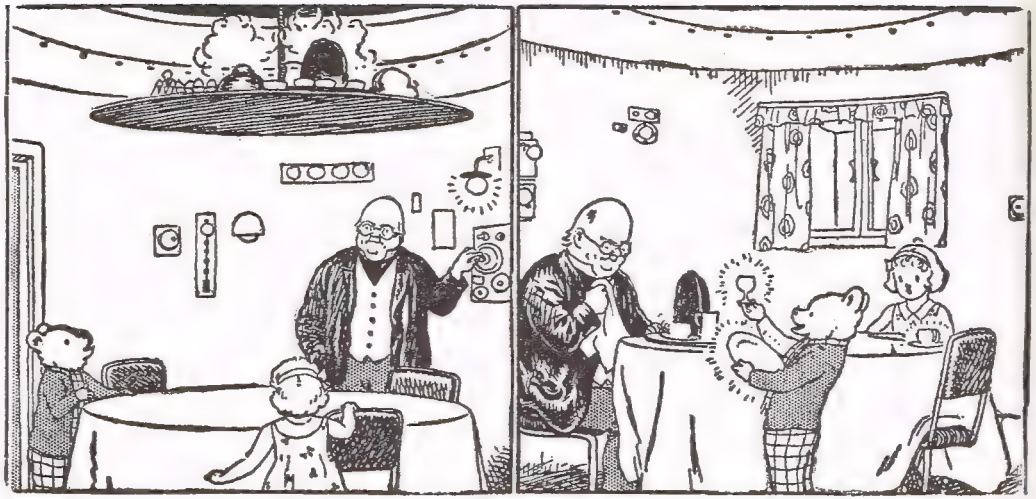

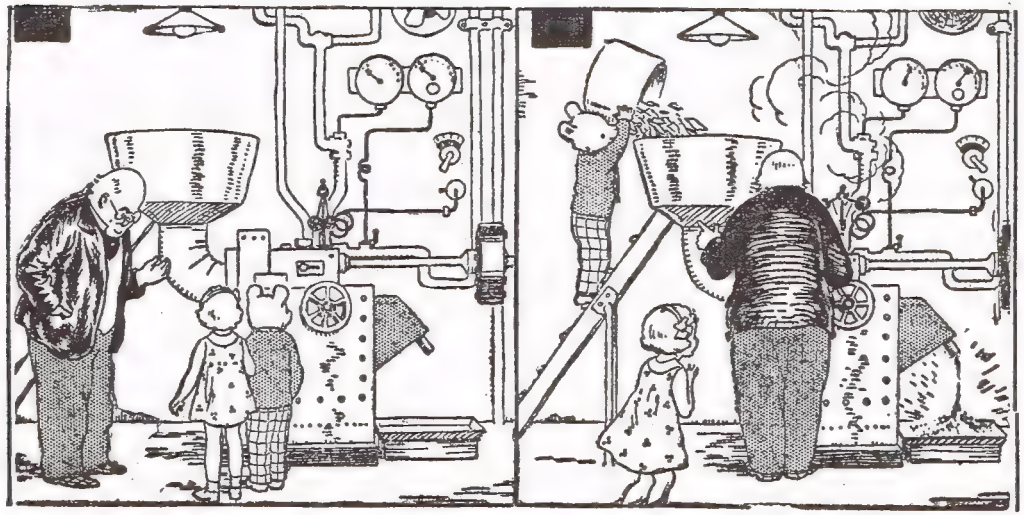

24. Na het eten zegt de professor, terwijl hij van tafel opstaat: „Ik wed, Bruintje, dat jij wel graag met me naar mijn werkkamer gaat."
Bruintje zegt: „Wat fijn. Er zal daar heel wat moois te zien zijn."
Daar aangekomen zegt de professor: „Nu goed opgelet. Van planten maak ik goud. In het voorjaar gebruik ik de goudgele boterbloemen en in de herfst gebruik ik de gele bladeren, die vallen van de bomen."
Bruintje roept: „Mag ik eens helpen, alstublieft?"
De professor zegt: „Ga je gang. Gooi die mand met bladeren maar leeg in die grote wondermachine. Dan zal ik wat moois laten zien. Kijk, ik draai aan dit wiel, ik druk op deze knop en let nu eens goed op!" Wat stonden Bruintje en Net te kijken, toen ze aan de andere kant een stroom goud zagen vallen uit de machine, geperst van die bladeren uit de mand.

25. Na een uurtje zegt de professor: „Met mijn knecht moet ik ergens heen, waar zeldzame bladeren liggen, maar ik laat mijn huis niet graag alleen."
„Wij zullen hier wel achterblijven", biedt Bruintje dadelijk aan, „we zullen goed oppassen. U kunt gerust een poosje gaan."
Als de professor met de dwerg is weggegaan, blijven Bruintje en Net nog even staan. Dan gaan ze het huis weer binnen en Net zegt: „Bruintje je moet iets verzinnen, waarmee we de professor een plezier kunnen doen."
Bruintje denkt even na en zegt: „We doen het goud in zakjes en zetten die netjes op een plank naast elkaar."
Dat vindt Net een goed idee en al spoedig staan er een massa zakjes klaar.

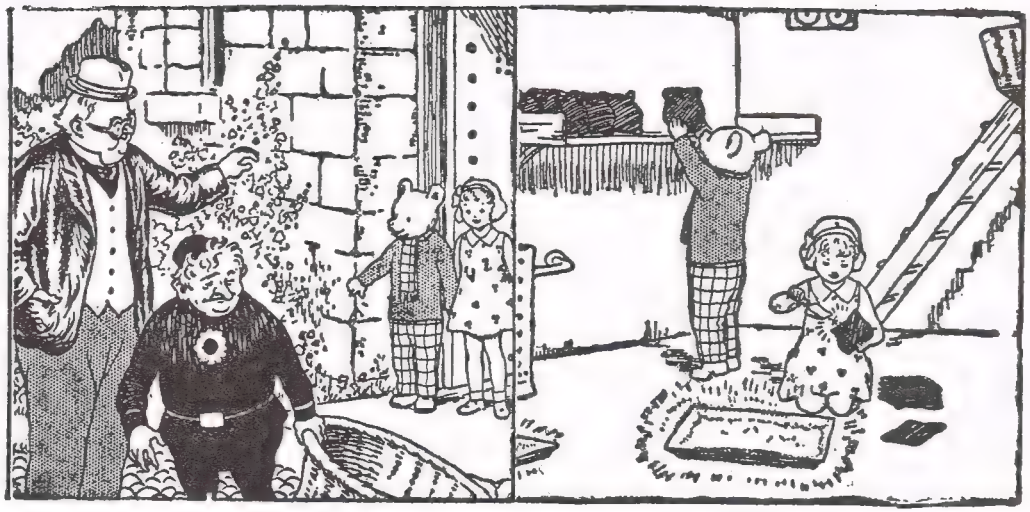

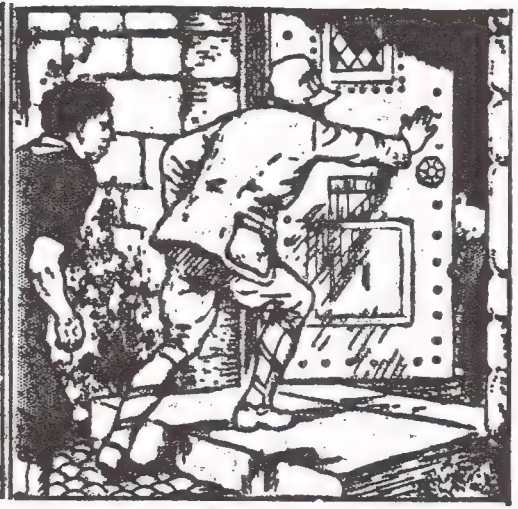

26. Opeens worden ze gestoord in hun werk; ze horen een geweldig gebons op de voordeur. . .
Bruintje Beer zegt: „Daar is bezoek voor onze geleerde vriend. Als ik iemand buiten laat staan, denk ik, dat hij dat niet prettig vindt."
Bruintje loopt vlug naar de voordeur, maakt die open en dan. . . had hij dat maar niet gedaan, want daar ziet hij de boze boswachter staan!
Achter hem staat een grote, ruwe man; wat is Bruintje in de war als hij de deur niet meer dichtkrijgen kan.
Als het hem zou lukken de deur te sluiten, dan bleven die nare mannen tenminste buiten.

27. De twee mannen komen brutaal naar binnen stappen. Maar wat ze ook proberen, Bruintje wil niet verklappen, waar de professor het goud heeft verborgen. De boswachter zegt: „Dat geeft je toch niet veel, want we doorzoeken het hele kasteel, van boven naar beneden. Voor we het goud gevonden hebben zijn we toch niet tevreden."
Ze lopen het hele huis door, totdat ze tenslotte in de werkkamer van de professor belanden. Dan hebben ze natuurlijk al het goud in handen. Arme Net en arme Bruintje Beer!
Redden kunnen ze niets meer en ze zijn zo bang, dat de professor hen er van zal verdenken het goud te hebben weggenomen.
Bruintje denkt: „Had ik die deur toch maar niet opengemaakt. Dan zou het hun nooit gelukt zijn hier binnen te komen."

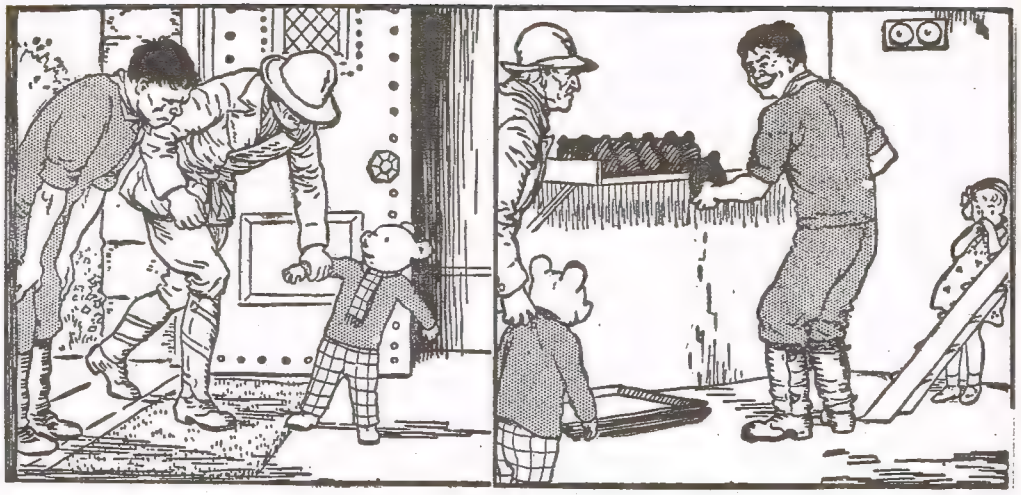

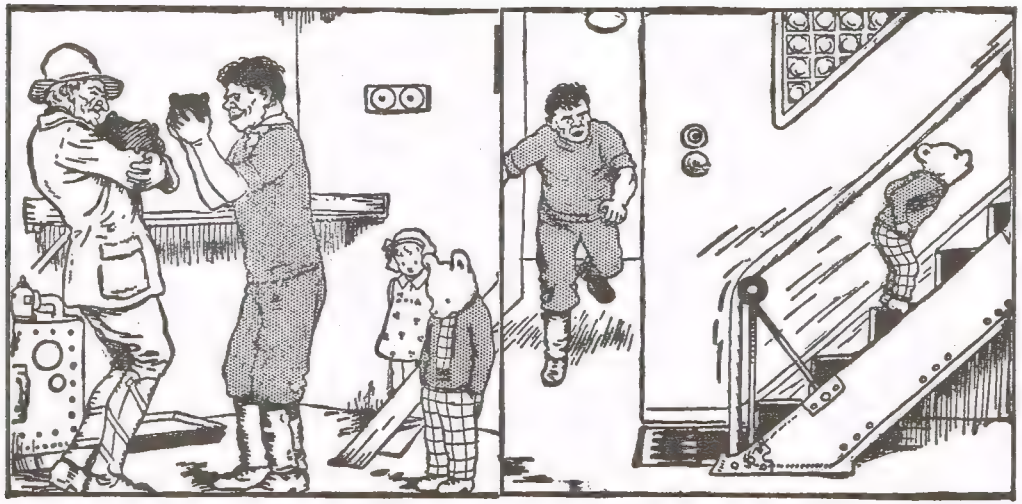

28. De mannen zijn zo druk bezig het goud op te pakken, dat ze niet letten op Bruintje, die daar bezorgd staat te kijken, met zijn handen in zijn zakken. Hij zint op een middel om ze er toch nog in te laten lopen, die twee.
Plotseling krijgt hij een goed idee. Als hij de toren kan bereiken dan kan hij over alles heen kijken en dan kan hij misschien de professor en de dwerg zien. Dan kan hij hen roepen en zeggen, dat ze dadelijk terug moeten keren. Ja, dat zal hij maar proberen. Hij holt de kamer uit en dan ziet hij alweer een uitvinding van zijn knappe vriend: het is een rollende trap; al doet Bruintje Beer geen stap, toch bereikt hij met gemak het platte dak.

29. Bruintje kijkt uit naar alle kanten, maar van de professor en de dwerg geen spoor. Hij schreeuwt en roept, maar helaas, zijn stemmetje is te zacht daarvoor.
Antwoord krijgt hij niet. En dat hij weer gevangen is, begrijpt hij als hij de knecht van de boswachter naast zich ziet.
De mannen verbergen het goud in een wagen; het is te zwaar om het ver mee te dragen. Ze stoppen Bruintje en Net in het stro. Net laat nog gauw haar zakdoekje vallen en ze denkt: „Ziezo. Als de professor en de dwerg nu komen, en ze zien de wagensporen, dan kunnen ze zien, dat iemand ons heeft meegenomen."

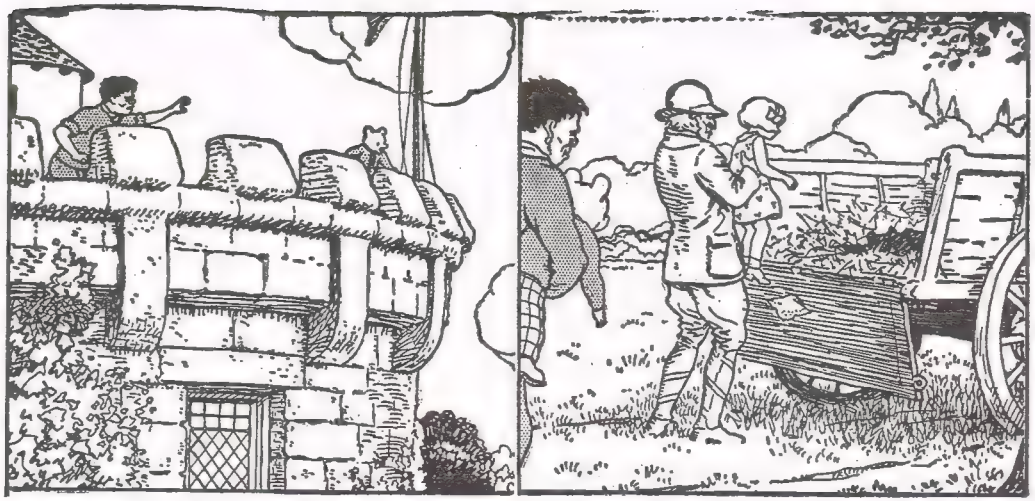

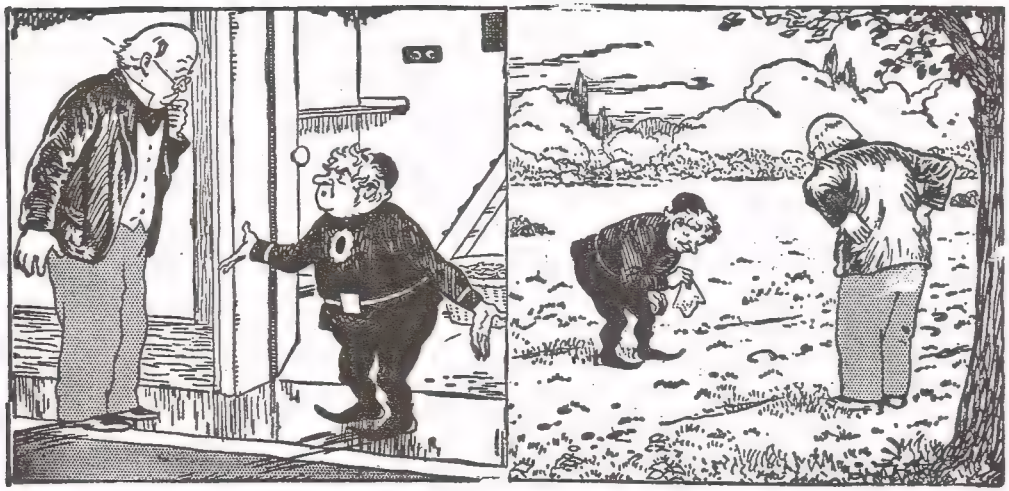

30. De professor en de dwerg zijn ontsteld, als ze, thuisgekomen, zien, dat al het goud is weggenomen.
De dwerg geeft de schuld aan Bruintje Beer en Net, maar de professor zegt: „Geen denken aan, dat die twee lieve kinderen het hebben gedaan. Waar zouden ze met die vracht goud zijn heengegaan. Dat kunnen ze immers niet dragen. Bovendien zullen zulke lieve schatten zich niet zo onbehoorlijk gedragen."
De profesor en de dwerg onderzoeken het land om het kasteel en daar vinden ze het zakdoekje van Net vlak bij de karrensporen.
„Ik begrijp het al, dat heeft ze met opzet verloren," zegt de slimme dwerg. „Iemand heeft het goud en de kinderen meegenomen, maar dat is toch al te erg. Ik ga er op uit en ik verzeker u, professor, ik kom terug met onze lieve gasten en de gestolen buit!"

31. Ze worden intussen heel ver weggebracht, Bruintje Beer en kleine Net. Ten slotte worden ze op een open plek uit de wagen gezet. Niets dan een paar hoge bomen en hoge rotsen zien ze om zich heen. Bruintje denkt: „Zou hier het hol van die rovers zijn, in die grote massa steen?"
De boswacher loopt vooraan, als ze weer verder gaan. Hij draagt de zak met goud, terwijl zijn knecht Net bij de hand en Bruintje stevig onder zijn arm geklemd houdt.
Een schildwacht staat op de uitkijk; hij ziet er boos en grimmig uit, maar hij gaat dadelijk opzij, als de boswachter hem toeroept: „We komen terug met een rijke buit!"

32. De boswacher is met de zak goud en zijn kleine gevangenen naar de hoofdman gegaan. Die pakt de zak met goud tevreden aan en dan schreeuwt hij Bruintje toe: „Jij weet hoe dat goud gemaakt wordt. Zeg me dadelijk hoe!"
Maar Bruintje denkt er niet aan iets te vertellen van de gele blâren; hij zal het geheim van de aardige professor goed bewaren.
De hoofdman is woedend en hij beveelt, dat het tweetal een onaangenaam werkje zal worden toebedeeld: een smerige oude hut moeten ze schoon gaan maken en die moeten ze als woonplaats samen delen, totdat ze willen gehoorzamen aan zijn bevelen.

33. De volgende morgen, wanneer de zon nog nauwelijks aan de hemel staat, worden Bruintje en Net alweer wakker gemaakt.
De man snauwt het verschrikte tweetal toe: „We hebben honger, moet je weten. Jullie moeten er op uit gaan om iets te zoeken dat we kunnen eten."
Ze gaan er op uit met een mand, maar nergens zien ze vruchten of groenten groeien. Totdat kleine Net opeens paddestoelen ziet. Als ze die wil plukken, hoort ze roepen: „Nee, doe dat niet! Je kan ze niet eten; die zijn vergiftig, dat moet je nooit vergeten."
Het is een klein, lief, wit konijn. Natuurlijk plukt Net de paddenstoelen niet, want als dat vriendelijke dier dat zegt, zal het zeker wel zo zijn.

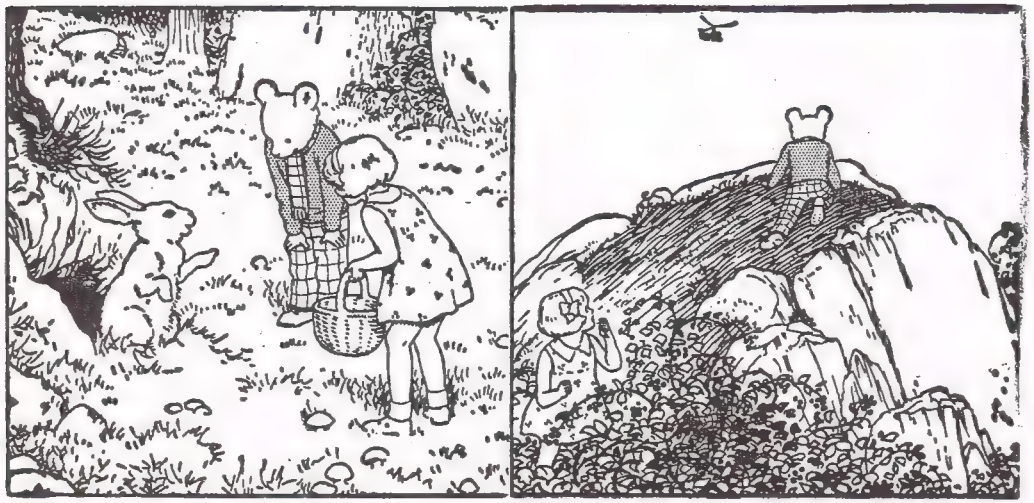

34. Het konijntje zegt precies hoe ze moeten gaan om een plekje te bereiken, waar rijpe braamstruiken staan.
Vlug gaan ze plukken als ze op het plekje zijn aangeland. Het duurt niet lang of ze hebben al bijna een volle mand.
Heel zwakjes eerst, maar sterker en sterker horen ze een ronkend geluid. Wat zal dat zijn? . . .
„Een vliegmachine" roept Bruintje uit. Als de machine steeds in het rond vliegt en niet verder gaat, zegt Bruintje: „Misschien is het de professor wel of de dwerg, die komen misschien zoeken of we hier zijn. Als ze ons uit de verte maar kunnen zien . . . we zijn beiden zo klein . . .'"" Vlug kruipt Bruintje tegen een rotsblok op. En dan begint hij te schreeuwen: „We zijn hier allebei. Stop toch! Stop!"

35. Net zegt: „Dat kunnen ze toch immers niet horen!"
Vlug maakt hij dan zijn das los, Bruintje Beer en opgewonden zwaait hij die heen en weer. Hij begrijpt best, dat die vliegmachine hier niet kan dalen, maar als de professor of de dwerg weet, dat ze hier zijn, zullen ze er wel iets op vinden om hen te komen halen
Tot hun schrik zien ze, dat de vliegmachine weer terugkeert in de richting waar vandaan zij gekomen is. Maar misschien heeft men Bruintje en Net toch wel gezien. . . .
Als een parachute naar beneden komt dalen, zegt Bruintje: „Hè, ik hoopte toch zo, dat ze ons kwamen halen."

36. Vastbesloten volgen Bruintje en Net de parachute. Maar het lopen wordt steeds moeilijker en Net gaat klagen: ze wordt zo moe. Bruintje zegt: „Flink zijn, toe, houdt het nog maar even vol. We moeten immers weten of het iets voor ons is!" Eindelijk zien ze dat de parachute vlug daalt, en dan hebben ze het ding gemakkelijk en vlug ingehaald. Het valt in een hoopje op de grond neer. „Er zit een pakje aan!" roept Bruintje Beer.

37. Heel voorzichtig maakt Bruintje het pakje open. Wat staan ze verbaasd te kijken! Want daarin zitten de springschoenen van de dwerg waarop hij zo vlug kon lopen!
Bruintje roept blij: „Wat een reuze idee! Ik ga hulp halen hiermee."
Net vindt het goed, dat ze alleen hier achterblijven moet. Ze is een dappere kleine meid en ze zegt tot Bruintje: „Oefen je eerst even op die schoenen. Die mannen verwachten ons vooreerst niet terug. We hebben dus alle tijd."

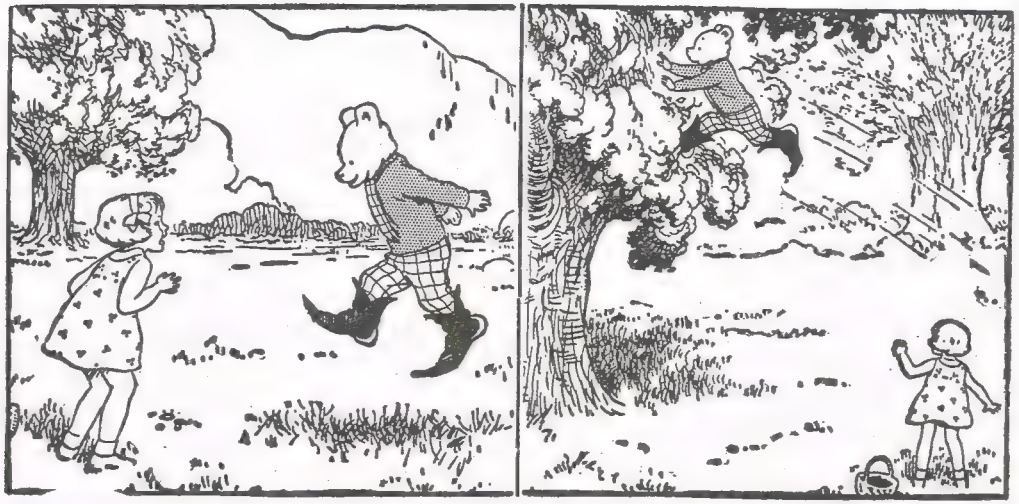

38. De schoenen passen Bruintje alsof ze voor hem zijn gemaakt. Maar als hij er op gaat lopen, is het een raar gevoel, want het is net alsof hij de grond niet raakt. Wel lopen ze verschrikkelijk vlug, want in een wip loopt hij langs het steile rotspad naar beneden en even later is hij alweer bij Net terug.
Dan krijgt Bruintje nog meer moed: hij zal over die boom heen springen. Maar dat gaat nog niet goed! Want hij komt terecht midden in de takken. Het kost hem de grootste moeite om zich weer naar beneden te laten zakken.
Maar na een poosje te hebben geoefend, gaat het echt goed en dan weet Bruintje precies hoe hij de schoenen gebruiken moet.

39. Bruintje wil Net natuurlijk niet op die eenzame plek achterlaten. Hij brengt haar terug naar het kamp, waar de drie mannen om het vuur zitten te praten.
Bruintje zegt: „Ik moet over die mannen heen, dat doe ik maar meteen, want een andere weg is er niet. Het hindert niet of iemand me ziet, want pakken kunnen ze me zeker niet.
„Dag Net", roept Bruintje Beer, „wees maar niet bang, ik ben hier snel weer."
Bruintje begint hard te lopen, springt omhoog en dan meteen over de mannen heen. Die weten niet wat ze zien. . . Bruintje Beer zweeft door de lucht als een vliegmachine. . .
Pakken kunnen ze hem niet, dat begrijpen ze wel, daarvoor vliegt hij te hoog en te snel.

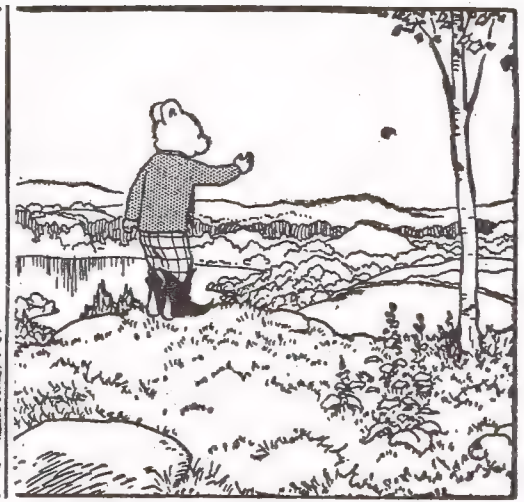

40. Zonder veel moeite vliegt Bruintje ook de schildwacht voorbij; zo verbouwereerd is hij, dat hij niet schiet, als hij Bruintje ontvluchten ziet.
Dank zij de schoenen van de dwerg zal Bruintje nu proberen de professor te bereiken. Samen kunnen ze Net dan gaan halen en de rovers zullen al het goud terug moeten betalen.
Maar hoe vindt hij de weg terug naar het huis van zijn geleerde vriend? Hij moet toch weten welke kant hij uit moet gaan, voordat hij zich van de schoenen verder bedient.
Dan vraagt Bruintje de weg aan een zoemende bij. „Ik weet het wel", zegt die, „vertrouw maar op mij. Ik wijs je de weg er heen. Met ons tweeën is het bovendien gezelliger vliegen, dan alleen."

41. Hoewel Bruintje met de toverschoenen heel vlug vooruit kan komen, vliegt hij toch veel langzamer dan de vriendelijke bij. Bruintje denkt: „Ik hou mijn gids niet bij." En die vliegt maar voort. Bruintje schreeuwt: „Wacht even!", maar de bij is zo'n eind vooruit, dat ze Bruintjes geschreeuw niet hoort.
Bruintje wordt moe; hij kan bijna niet meer, maar durft niet gaan rusten, zelfs niet even, want die bij zou hij uit het oog verliezen en dan wist hij niet waar zijn gids was gebleven. . .
Bruintje spant zich zoveel mogelijk in, maar hij schrikt geweldig als hij ziet, dat de bij over een groot meer vliegt. Hij denkt: „Dat is te breed. Dat haal ik zeker niet. Maar er zit niets anders op, ik moet er overheen. Ik zal het proberen, misschien gaat het toch wel met die wonderveren."

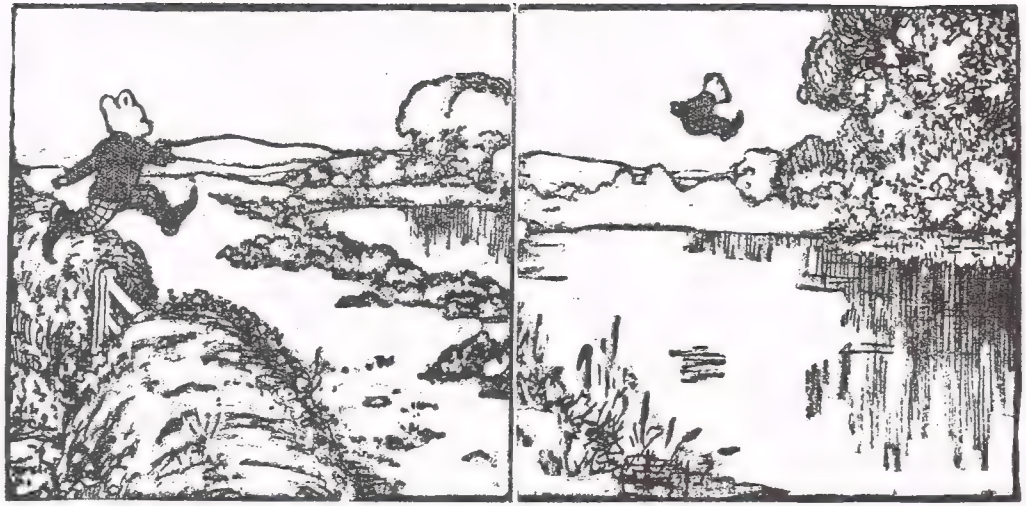

42. Helaas! Het gaat niet, tot Bruintjes verdriet. Hij is nog niet helemaal over het meer of hij valt in het water neer, niet heel ver van de kant, slechts op een paar meters afstand van het land.
Als Bruintje ziet, dat hij in een moeras terecht gekomen is, denkt hij „Nu gaat het mis." Hij kan zijn schoenen er niet weer uit trekken; hij voelt zich hoe langer hoe dieper wegzinken. Als hij niet voortmaakt, zal hij zeker verdrinken. Vlug neemt Bruintje een besluit: de schoenen moeten dan maar blijven waar ze zijn: zijn benen trekt hij er uit. Dan pakt hij een tak, die over het water hangt: binnen korte tijd is Bruintje dan in veiligheid.

43. De bij is nu nergens meer te zien. Bruintje moppert: „Daar zit ik nu zonder gids. Waar zou ik ergens zijn? In welk land? Dat die bij niet eens omkijkt... Zo'n bij heeft zeker niet veel verstand..." Maar Bruintje begrijpt, dat hij daar niet kan blijven. „Ik klim naar boven", zegt hij, „misschien kan ik uit de top van de boom de omtrek overzien..."
Wat is hij blij als hij, heel dichtbij, het slot van de professor ziet liggen. Heel duidelijk ziet Bruintje Beer: daar op het dak, niets op zijn gemak, loopt de vriendelijke dwerg heen en weer. Bruintje schreeuwt en gilt zo hard hij kan en zijn kreten worden gehoord door de kleine man.

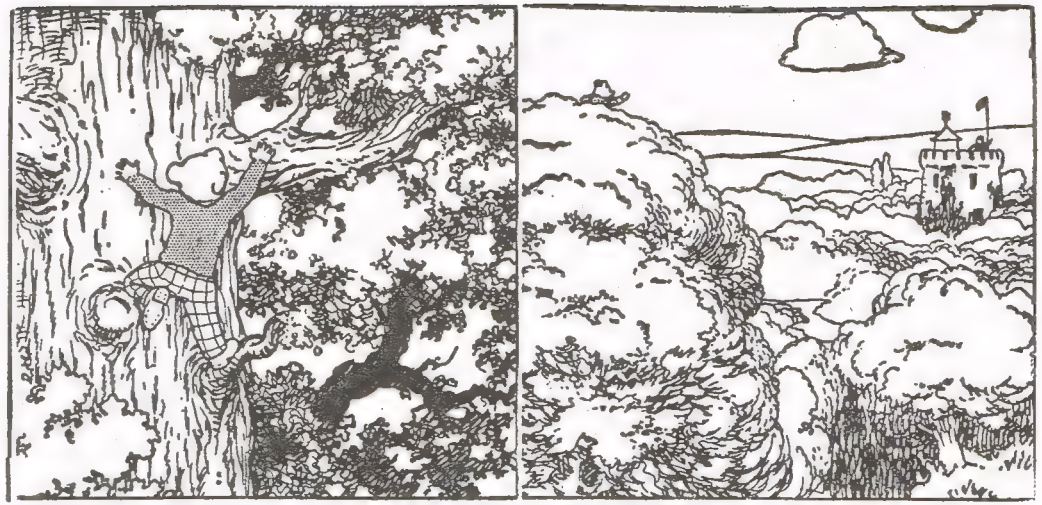

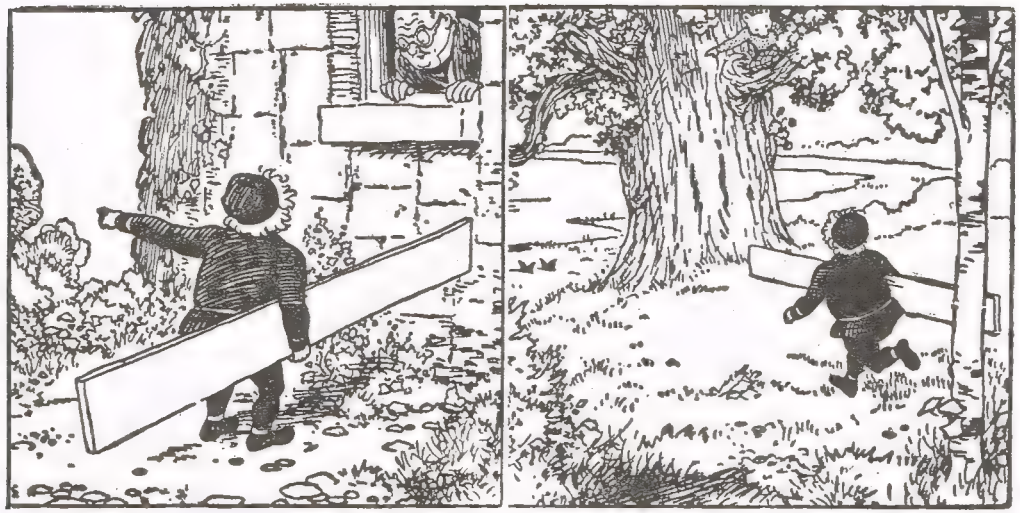

44. De dwerg holde naar beneden, haalde vlug een plank en vertelde zijn meester opgewonden, dat hij Bruintje Beer had gevonden. De professor knikte tevreden: „Ga nu maar gauw en breng de jongen mee", zei de goede man.
Bruintje, die zich alweer omlaag had laten zakken, had de dikke tak weer te pakken. Hij was dolblij, toen hij zijn vriend de dwerg zag. Maar hij riep hem toe: „U moet eerst de schoenen redden, voordat u mij helpen mag. Haal eerst de schoenen uit het moeras", en hij vertelde vlug, dat hijzelf ook bijna weggezonken was.

45. De dwerg legt de plank over het gras en ook een eind over het verraderlijke moeras. Gelukkig is de plank heel lang en de dwerg is helemaal niet bang; hij is immers heel licht en de plank zal niet naar beneden zakken onder zijn gewicht. Hij reikt... en reikt... en ja! daar heeft hij de schoenen te pakken. En het is goed op tijd dat de dwerg de schoenen pakt, want lang kon het niet meer duren of ze zouden geheel in het moeras zijn weggezakt.
Dan zijn de kostbare schoenen spoedig in veiligheid, en het duurt ook niet heel lang meer of Bruintje is gered. De plank wordt schuin tegen de boom aangezet en Bruintje glijdt juichend naar beneden.
„Ziezo, dat is in orde", zegt de dwerg tevreden. „Nu gaan we dadelijk naar de professor, want die goede man wil graag weten, waar jij hebt gezeten en wie het goud verborgen houdt."

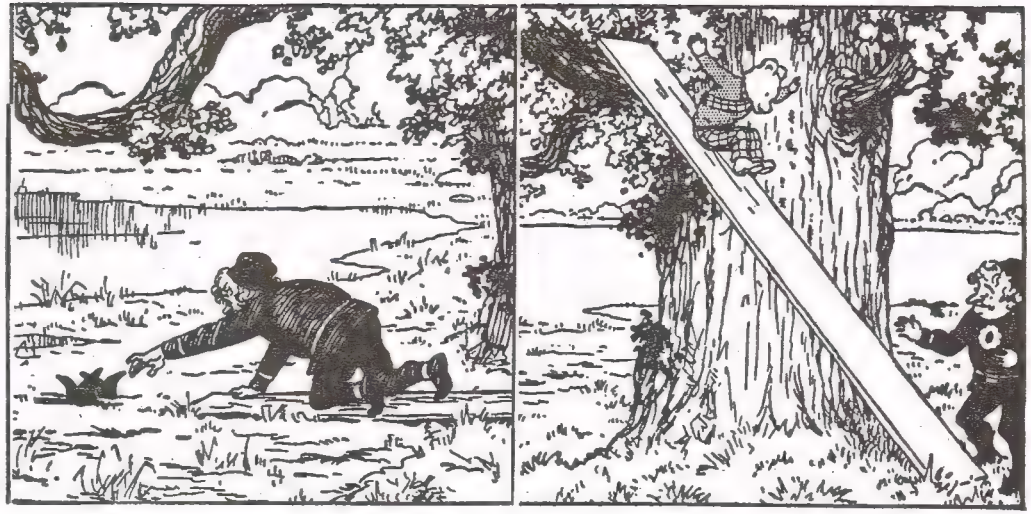

46. De dwerg is blij, dat hij weer op zijn wonderschoenen rond kan springen. Hij zegt: „Het zijn zulke gemakkelijke dingen." Hij neemt Bruintje op zijn schouder en de lange plank in zijn hand; in een wip zijn ze dan weer bij het slot van de professor aangeland.
De professor luistert aandachtig naar het verhaal dat Bruintje vertelt. „Wat is dat toch allemaal", zegt hij ontsteld, als hij hoort dat de rovers Bruintje en Net en het goud hebben meegenomen naar een eenzame plek achter een berg.
„Daar zullen we eens een stokje voor steken", zegt hij tot zijn trouwe dwerg.

47. Bruintje zegt: „Ik ben bang, dat u het goud niet terugkrijgt, meneer." Maar de professor antwoordt: „Zo, denk je dat, lieve Bruintje Beer? Maar dan zullen wij je wat laten zien!" Vlug stapt hij met de dwerg en Bruintje in zijn vliegmachine en hij zegt: „We gaat Net halen en het goud, dat men in dat eenzame kamp verborgen houdt." Tegen de avond bereiken ze de plek, waar het kamp van de rovers ligt. Ze wachten totdat het helemaal donker is, zodat men daar beneden niet kan zien wat men boven verricht. Dan springt de dwerg met een parachute uit de vliegmachine. In zijn arm houdt hij Bruintje Beer. Zachtjes dalen ze samen neer.

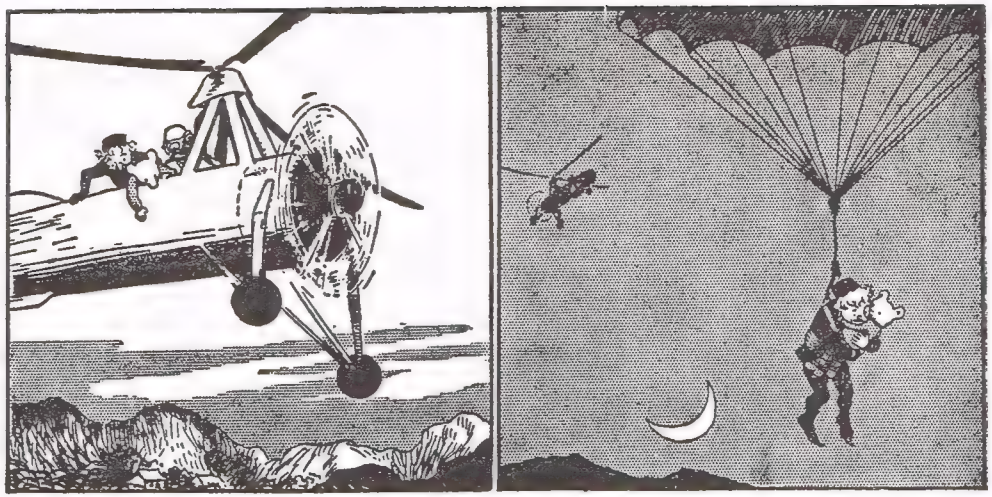

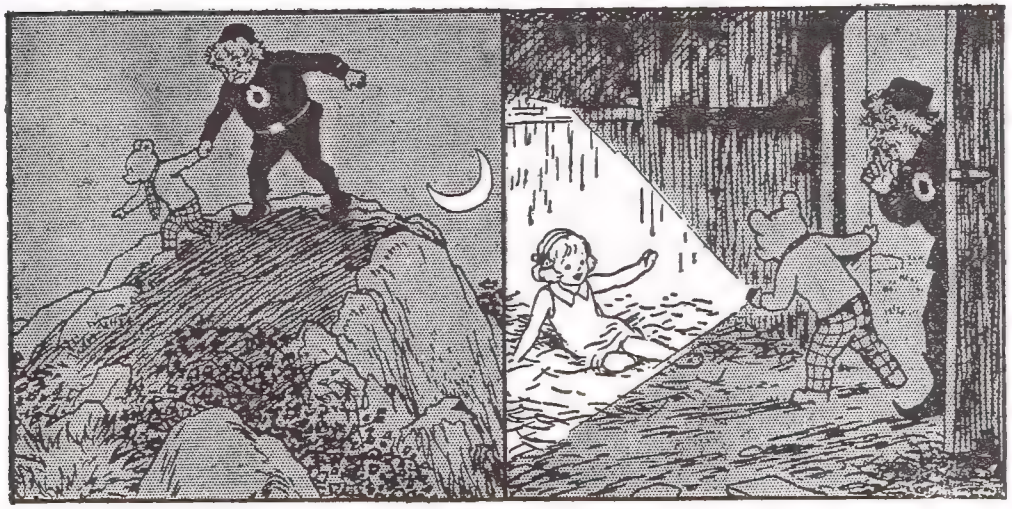

48. Ze landen op de plek, waar Bruintje die morgen bramen heeft gezocht met Net. Als de dwerg hem op de grond heeft neergezet, zegt Bruintje: „Ik weet de weg nog goed. Ik weet precies hoe ik van hier naar het kamp komen moet."
Na een klein tijdje staan ze bij de hut waar Net rustig ligt te slapen. Bruintje knipt zijn zaklantaren aan en het felle licht schijnt precies in Net's gezicht. Dadelijk is ze wakker en ze is dolblij als ze haar twee vrienden ziet. Maar de dwerg fluistert: „Sssst! Praten mag je niet. Daarvoor heb je straks alle tijd."

49. Op hun tenen lopen ze naar de rots, waarachter het goud verborgen ligt. De schildwacht, die voor de schat moet zorgen, is vast in slaap. De dwerg zegt: „We zullen hem niet wekken, die stevige knaap." Zachtjes sluipt hij de man voorbij. Vlug heeft de dwerg ze te pakken, de zakjes met goud. Hij stopt ze in een grote zak, die Bruintje in de handen houdt en dan hollen ze weg om een schuilplaats te zoeken voor de nacht, want de dwerg zegt, dat hij de professor met zijn vliegmachine niet voor de volgende morgen terugverwacht.

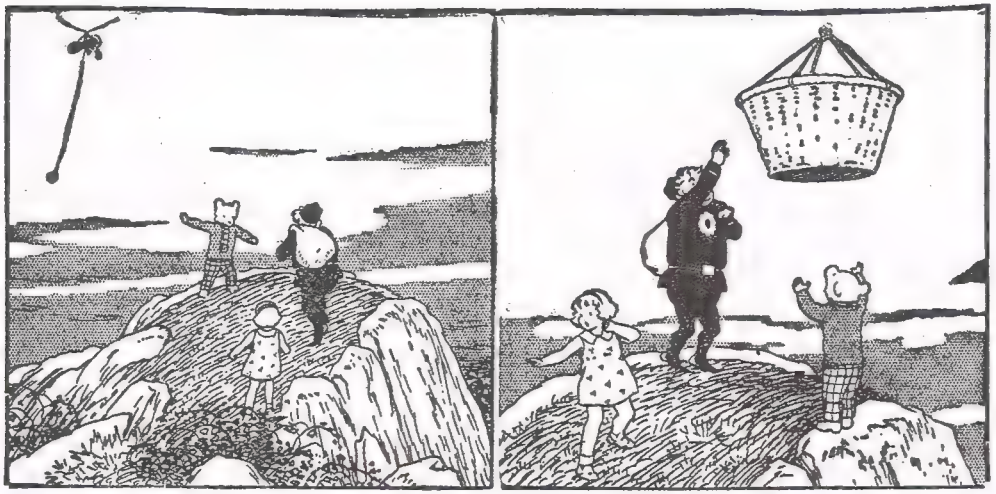

50. Bij het aanbreken van de dag horen ze een zoemend geluid. „Het is de vliegmachine van de professor!" roept Bruintje blij uit. „Maar wat hangt daar aan dat touw?"
Het blijkt een mand te zijn. „Mooi zo", zegt de dwerg, „daarin kunnen we met ons drieën zitten, dat is fijn."
„O", roept Net verschrikt. „Kijk eens, daar komen de mannen aan. Laten we toch zo gauw mogelijk hier vandaan gaan!"

51. De dwerg laat het goud in de mand vallen. Vlug kruipen ze dan alle drie er in. Meteen zweven ze omhoog met hun allen, juist op het ogenblik, dat een van de rovers de mand tegenhouden wil. De man is niets in zijn schik.
Woedend staat hij daar te schreeuwen met zijn kameraden, maar de professor laat zijn machine steeds hoger stijgen, zodat de mannen het goud en de kinderen niet weer terug kunnen krijgen.

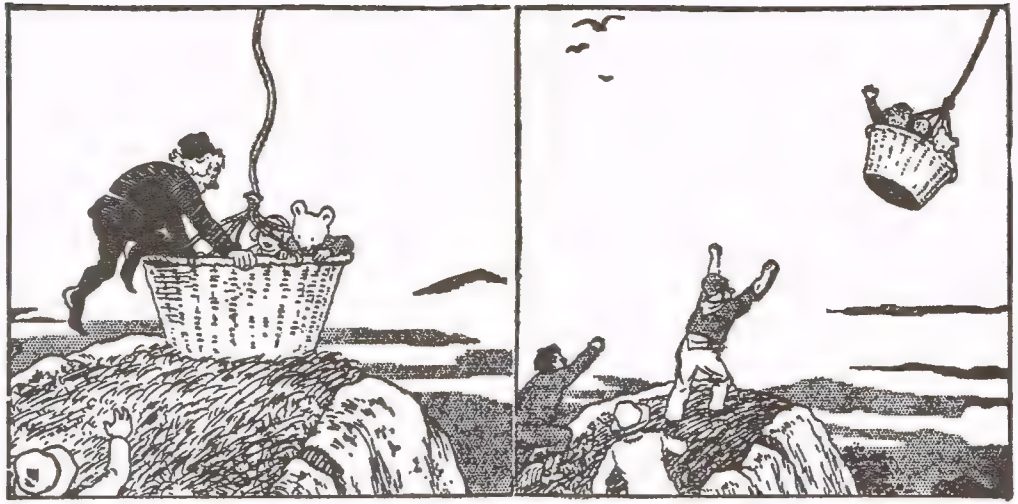

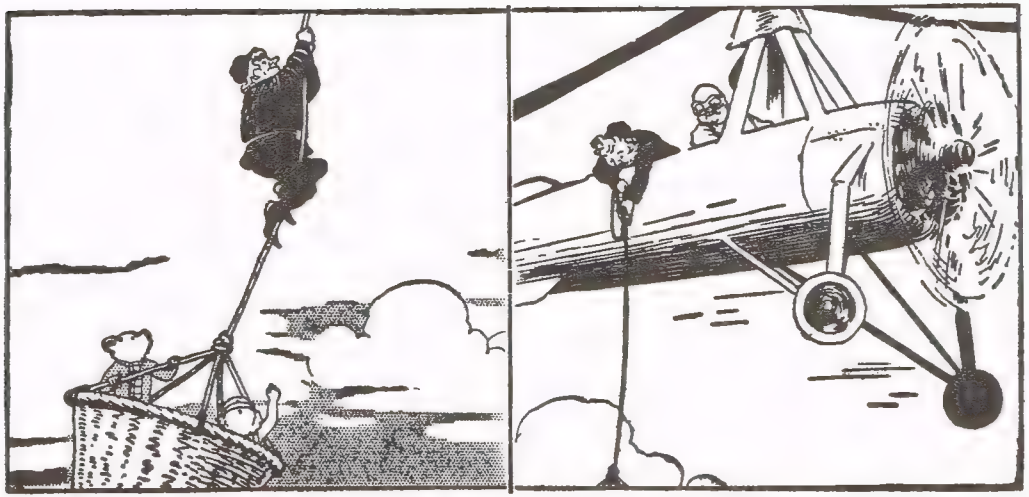

52. Zachtjes zweven ze door de lucht. De kinderen genieten van die rustige vlucht, maar dan vraagt Bruintje Beer: „Als het mandje er aan hangt, kan de vliegmachine toch niet landen, meneer?"
De dwerg lacht eens en zonder iets te zeggen, klimt hij vlug als een aap langs het touw naar boven. De kinderen kunnen hun ogen niet geloven maar na een ogenblik is de dwerg al in veiligheid in de vliegmachine aangeland. Hartelijk drukt de professor hem de hand.
En dan trekt de dwerg de mand omhoog met het goud, Bruintje en Net, en binnen een paar minuten heeft hij ook die veilig in de vliegmachine gezet.

53. De professor is geweldig in zijn schik, dat het plan zo goed is gelukt en terwijl hij de kinderen ieder een pakje in de handen drukt, zegt hij: „Neem dat als herinnering van mij aan. Thuis mogen jullie het openmaken."
Bruintje ziet tot zijn vreugde, dat ze boven het dorp vliegen waar ze wonen. „Nu zijn we gauw weer thuis, Net", zegt hij verheugd. Ze krijgen een parachute om het lijf gebonden. Dan nemen ze afscheid van de professor en de dwerg en met een duw worden ze uit de vliegmachine gezet. Daar vallen ze naar beneden... het duurt een beetje lang eer de parachute open gaat en ze zijn wel een beetje bang... maar het ding laat ze niet in de steek.
Als de parachute open is, zegt Bruintje plagend tot Net: „Ik geloof, dat jij een beetje angstig keek!"

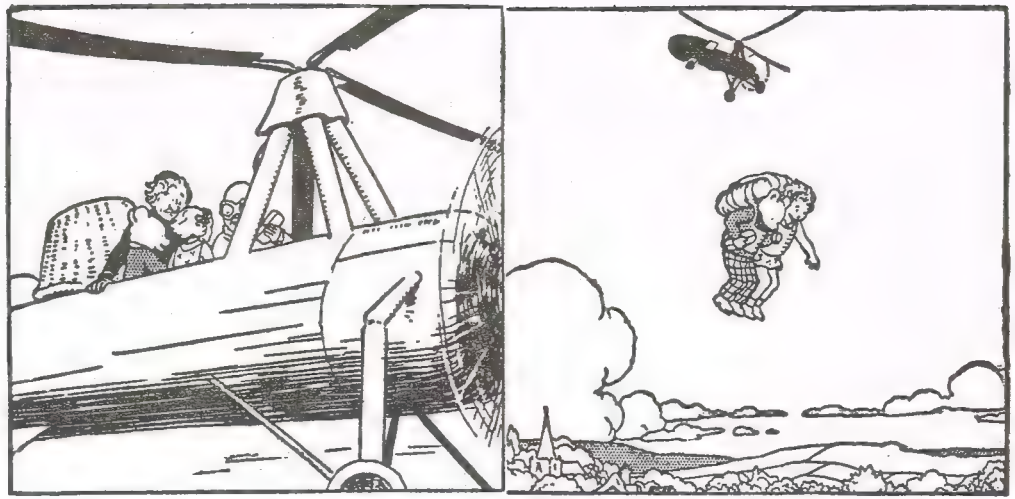

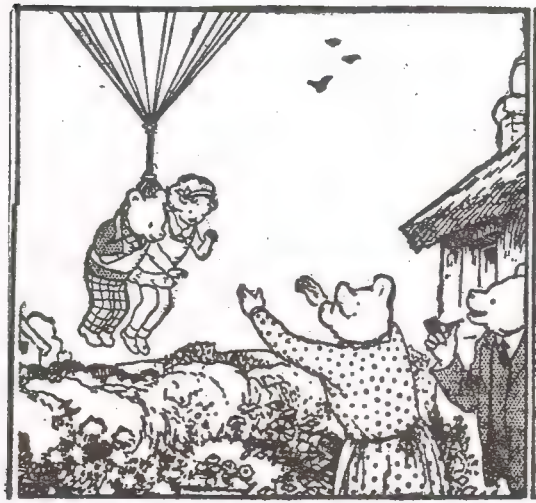

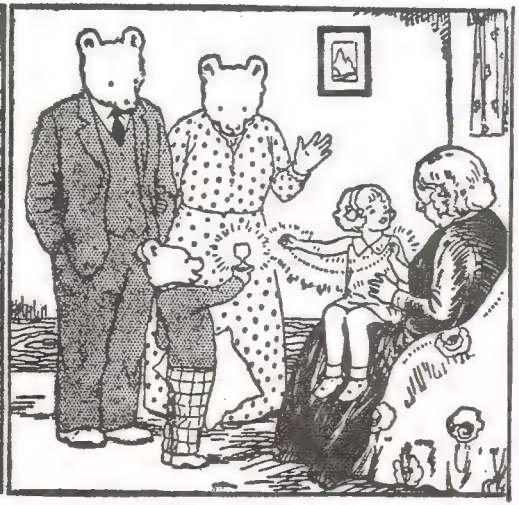

54. Zachtjes zweven ze omlaag. Bruintje ziet zijn ouders in de tuin staan en schreeuwt: „Vader! Moeder! Daar kom ik weer aan!"
Wat kijken ze op, die meneer en mevrouw Beer, als ze Bruintje zien dalen zo maar uit de lucht. „Gelukkig, dat hij er weer is", zegt mevrouw Beer met een zucht. Meneer Beer gaat vlug Net's grootmoeder halen, en terwijl ze hun avontuur vertellen, maken ze het pakje open, dat de professor hun heeft gegeven. „Nee maar, wat prachtig!" zeggen grootmoeder en mevrouw Beer als Net een ketting en Bruintje een beker in de handen houden: beide dingen zijn van zuiver boterbloemengoud.
Jullie begrijpt, dat de hele familie die dingen als herinnering aan dat herfstavontuur in ere houdt.

2. BRUINTJE BEER EN DE PARELS

1. Op een dag, dat Bruintje met zijn vader wandelen mag, komen ze bij een groot groen veld. „Zeg," roept Bruintjes vader een beetje ontsteld, „wat zit daar voor een vreemde man?"
Bruintje kijkt en begint te lachen: „Het is een vogelverschrikker, vader ik zou die takken niet aanraken. Hij houdt daar zeker de wacht." „Onzin, jongen," zegt meneer Beer en hij lacht, „ha-ha! Ik zou niet weten waarom ik ze niet aan zou raken."
Doch nauwelijks hebben ze de takken aangeraakt of de vogelverschrikker springt op, schudt zijn houten kop en rent er vandoor, terwijl Bruintje en zijn vader beiden een gil geven, als die vogelverschrikker begint te leven.

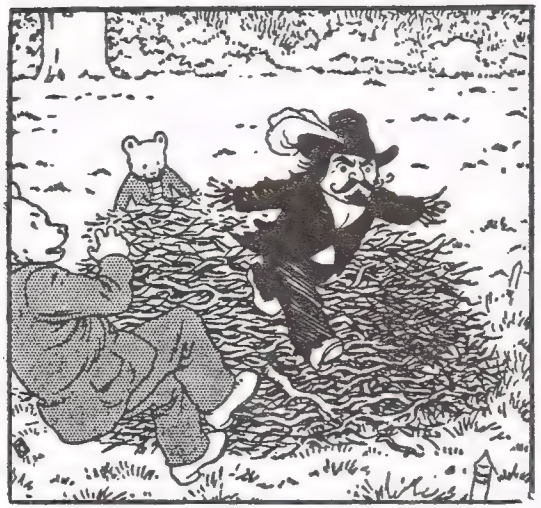

2. Die vreemde klant weet goed de weg, want hij springt regelrecht over de groene heg, die naar de landweg leidt.
Bruintje denkt: „Als ik niet weet waar die heengaat, heb ik dagenlang spijt."
Hij zet het ook op een lopen en hij denkt: „Wat zo'n vogelverschrikker toch voor rare kunsten kan verkopen.."
Ze rennen over de landweg; dan over de weide, over heuvels en over de heide. „Weer een avontuur," denkt Bruintje blij, „was een van mijn vrienden er maar bij."

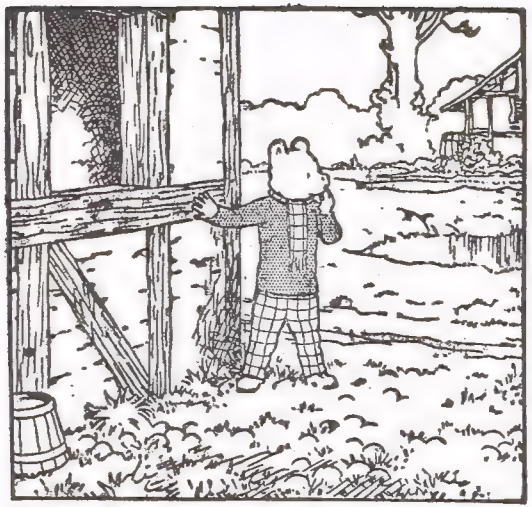

3. Daar slaat de vogelverschrikker een hoek om. En als Bruintje ook die hoek bereikt, blijft hij aarzelend staan, terwijl hij zoekend kijkt: de vogelverschrikker is er niet meer. „Waar zit die nu?" denkt Bruintje Beer. Maar opeens. . . oei-oei-oei, met een afschuwelijk geloei springt daar door het openstaande raam van een houten schuur, de vogelverschrikker, zo onverwacht, dat Bruintje achterover tuimelt van schrik. En hij valt echt niet zacht!

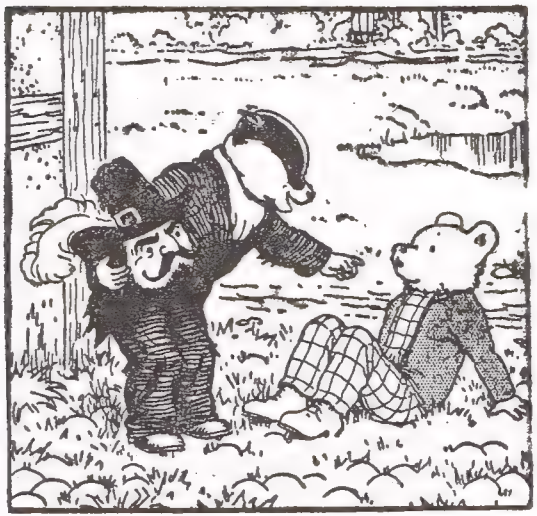

4. Plotseling blijft de vogelverschrikker staan; strak kijkt hij Bruintje aan en dan onverwacht tilt hij zijn houten kop op en. . . daaronder ziet Bruintje de ondeugende snuit van Wim Das, die vrolijk tegen hem lacht en roept: „Je dacht niet dat ik het was!"
Bruintje lacht en zegt: „Waarom deed je ook zo raar?"
Als ze langs de weg lopen en ze zien een heer aankomen met pakjes beladen, zegt Wim: „Ik spring ook op hem af. Die weet ook al niet wat hij ziet. Die staat zeker paf!"
Wim trekt vlug weer de vogelverschrikkerskleren aan, die hij daarnet heeft uitgedaan.

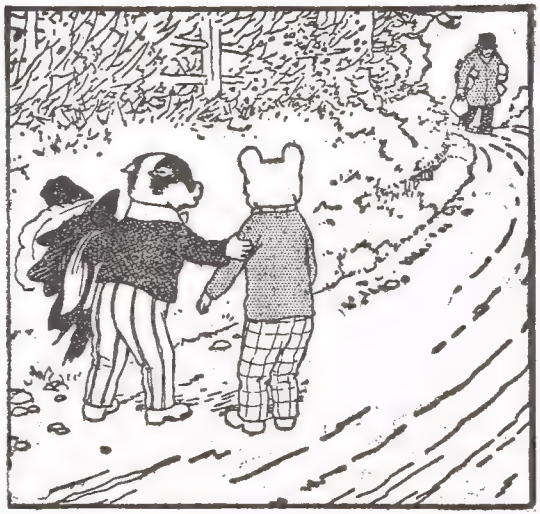

5. Als dan de heer voorbijgaat, springt Wim als vogelverschrikker verkleed omhoog en schreeuwt: „Ho-ho!"
De goede man schrikt zo, dat al zijn pakjes op straat vallen. Als hij daar zo verbaasd staat, giert Wim het uit. Maar Bruintje zegt als altijd hulpvaardig: „Nu is het uit! Ik vind het flauw de mensen aan het schrikken te maken. Ik vind het helemaal niet leuk. Ik zal die meneer helpen zijn pakjes op te rapen".

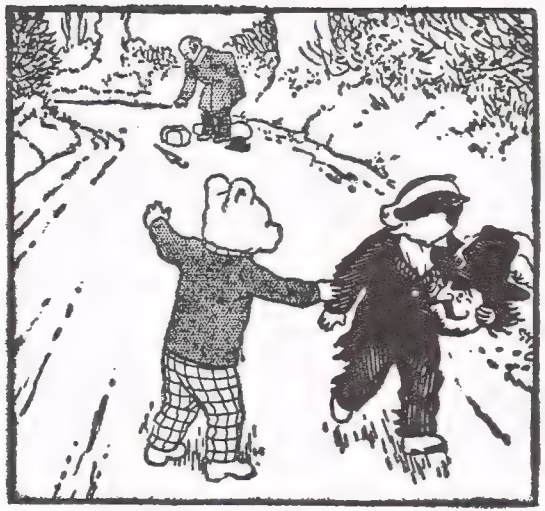

6. Die meneer is een aardige man, die wel een grapje verdragen kan. Hij lacht als hij Wim met de kop onder zijn arm ziet en hij zegt tot Bruintje: „Maak je maar niet bezorgd. Zo heel erg schrok ik niet. Maar nu zou ik jullie een kleine dienst willen vragen. Willen jullie me helpen, die pakjes naar huis toe te dragen?"
Bruintje en Wim zijn daartoe dadelijk bereid. Maar als ze bij het huis van de memeer komen, roept deze: „Hemeltje! De deur staat open en ik weet zeker, dat ik die op slot heb gedaan, toen ik vanmorgen van huis ben gegaan!"

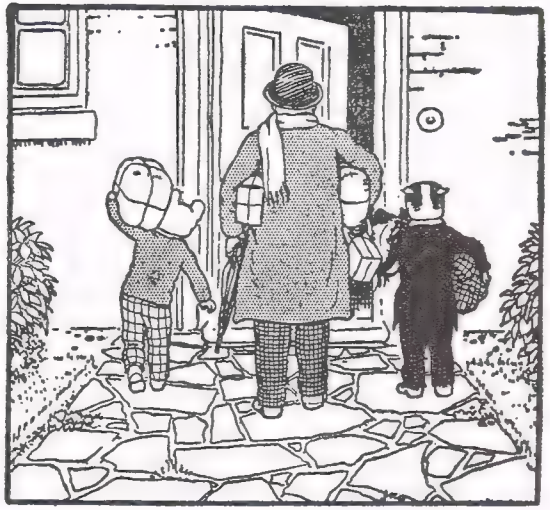

7. Als ze het huis binnenlopen, zien ze een geweldige rommel. Ook de geldkist staat open en de meneer roept: „Daar heb je het al! Al mijn zilver en het kostbare halssnoer van parels hebben ze weggenomen. Was ik toch maar wat vroeger thuisgekomen!" Wim biedt dadelijk aan: „Zal ik even de politie gaan bellen?" Maar dat is mis, omdat er in de buurt geen telefoon te vinden is. . .
Bruintje heeft een beter idee. „Wim en ik gaan er op uit en we halen de politie."
De meneer zegt dankbaar: „Jij bent een flinke vent." „Vooruit", zegt Bruintje, „we gaan dan vlug en als die agent even hier heeft rondgekeken dan hebt u morgen alles weer terug."

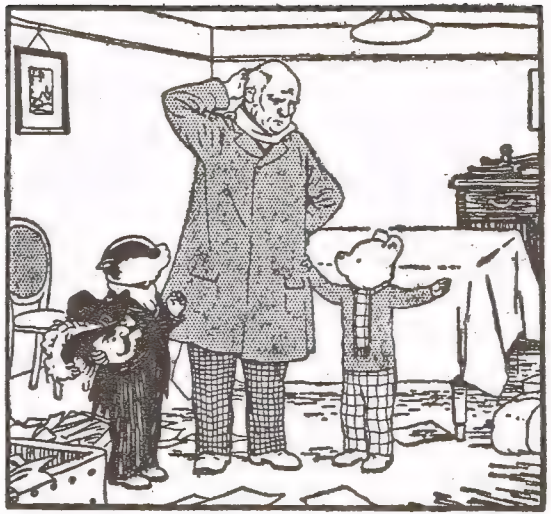

8. Bruintje en Wim Das gaan er meteen op uit om een agent te zoeken, of om te weten te komen, wie de parels en het zilver heeft meegenomen. Maar plotseling wordt het mistig; dat hadden ze niet verwacht. Het is nu heel moeilijk voor de twee vrienden om de weg te vinden. De mist wordt heel dik en ze bemerken tot hun schrik, dat ze helemaal niet weten welke kant ze uit moeten gaan. Besluiteloos blijven ze staan. . .

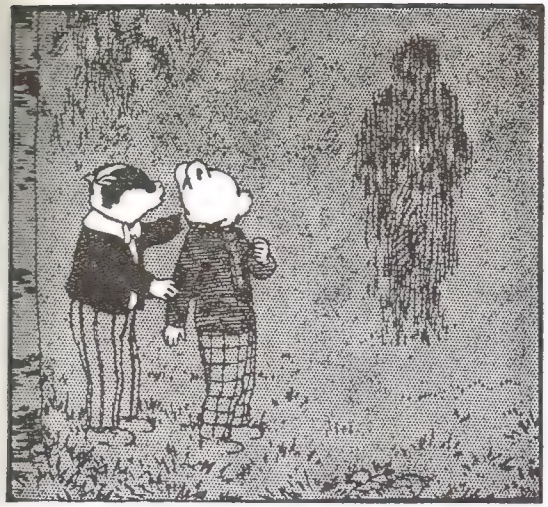

9. „Laten we die man ginds de weg gaan vragen", zegt Wim, als ze uit de mist een grote gestalte op zien dagen. Ze roepen, maar de man antwoordt niet. „Wat gek", zegt Bruintje Beer, „zou hij ons niet antworden, omdat hij ons niet ziet?" Maar Wim Das zegt: „Weet je wat ik geloof? Die man is stokdoof."
Voorzichtig naderen ze de grote gestalte van de man, die zich nog steeds niet met hen bemoeit. Maar wat staan ze raar te kijken, als ze vlakbij hem gekomen, zien, dat het een boomstronk is, die met klimop is begroeid.

10. Dan loopt het tweetal voetje voor voetje weer verder door de dikke mist. Het is maar goed, dat ze zo langzaam lopen, want plotseling staan ze vlak voor een groot meer. „Zeg, Wim", zegt Bruintje, „nu weet ik het weer: dat meer ligt vlak bij die oude schuur, waar jij me zo aan het schrikken hebt gemaakt." Een eindje verder komen ze werkelijk voor de oude schuur te staan. Een zwarte kat zit voor het raam en kijkt hen zo vriendelijk aan, dat Bruintje dadelijk alles vertelt, ook, dat ze graag de dief willen opsporen. „Als jullie de weg niet vinden kunt door die mist", zegt de kleine, verstandige kat, „dan zal de dief ook niet verder komen. Kom binnen en rust hier wat."

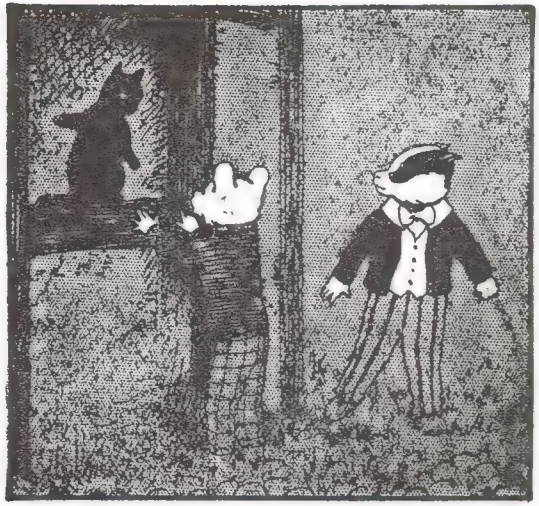

11. Gastvrij worden ze door de kleine kat ontvangen. Hier is stro en een warme deken, meer kunnen ze voor die nacht zeker niet verlangen. Wim zegt: „Ik vind het fijn, dat we tenminste onder dak zijn." Plotseling horen ze voetstappen boven op de vliering... heel stil luisteren zij... even later komt iemand het venster voorbij...
„Dat is mijn baas niet", fluistert de kat, „dat is een vreemdeling. Wat heeft die boven uitgevoerd? Ik ga even kijken. Vooruit, gaan jullie mee?" „Natuurlijk!" zeggen Bruintje en Wim, alle twee.

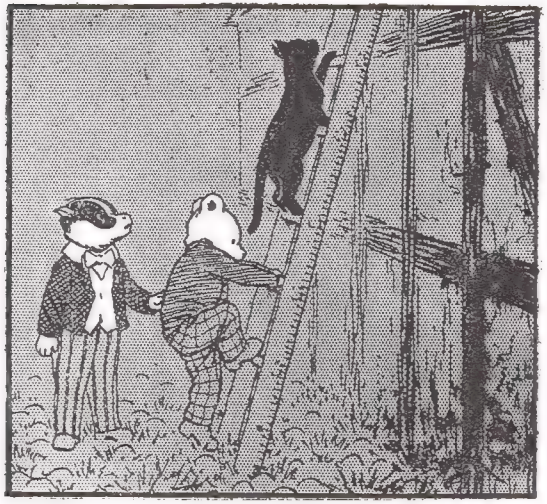

12. Als ze de man niet meer horen of zien, sluipen ze heel stil naar buiten. Een ladder staat tegen de muur en daarlangs klimmen ze naar boven en bereiken zo de vliering, die ligt onder het dak van de schuur. Als ze daar staan in die kleine ruimte onder het dak, zien ze in het stro een grote, grauwe zak. De poes zegt: „Daar heb je het al. Die moet die vreemdeling hier hebben neergelegd."
„Laten we kijken wat er in zit", is het eerste wat Bruintje zegt.

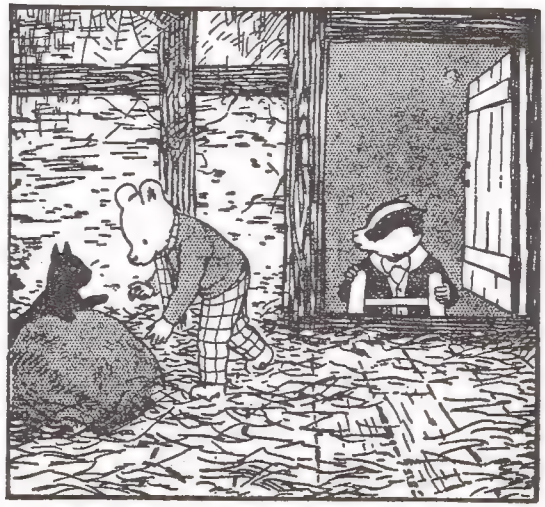

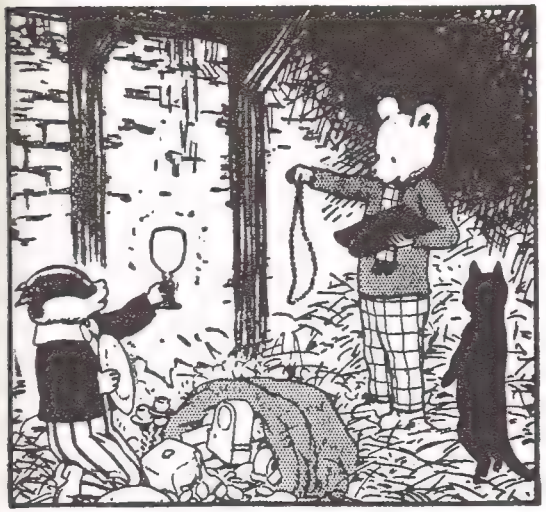

13. Tot hun verbazing zitten in die zak prachtig zilver en een halsketting van parels.
Zonder moeite hadden ze de schat van de oude heer in handen gekregen. Als ze dat begrijpen en ze opgewonden van vreugde raken, hoort dat de man, die alles daar heeft neergelegd. Dat men hem die schat niet weer afneemt, daarvoor zal hij eens gauw zorgen. Heel stil loopt hij naar de ladder en klimt naar boven.
Wie kan die schat ontdekt hebben? . . . Hij had die zo goed verborgen. Het is bijna niet te geloven . . .

14. Bruintje hoort nog juist bijtijds, dat iemand de ladder opklimt. Ze begrijpen alle drie, dat het hun slecht zal bekomen, als die man ze bij die zak met zilver vindt. Vlug geeft Bruintje een duw tegen de ladder, zodat die omvalt en de man meteen. Dan sluit Bruintje het deurtje van de vliering en zegt: „We moeten met die zak ergens anders heen."
Wim Das en de kat trekken aan de zak om die mee te nemen naar een plekje, waar die man hem niet terugvinden kan.

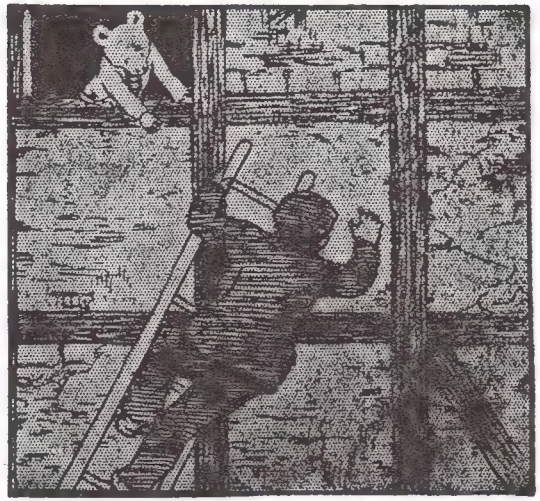

15. Als Bruintje ook wil helpen om de zak weg te sleuren, hoort hij een luid gekraak en ziet hij iets vreemds gebeuren: een stuk van de houten vloer zakt weg en door dat gat ziet hij ze verdwijnen: Wim, de zak en de zwarte kat.
Gelukkig valt Wim zacht met zijn zilveren vracht, want op de grond van de schuur waar hij terecht is gekomen, ligt een stapel zakken, die de baas van de zwarte kat daarheen had meegenomen.
Bruintje begrijpt heel goed, dat de man buiten het gekraak ook gehoord hebben moet. Hij houdt zich heel stil en stopt de kostbare parels, die hij nog in de hand houdt, in zijn zak. Hij moet nu eerst weten wat de man daar buiten wil . . .

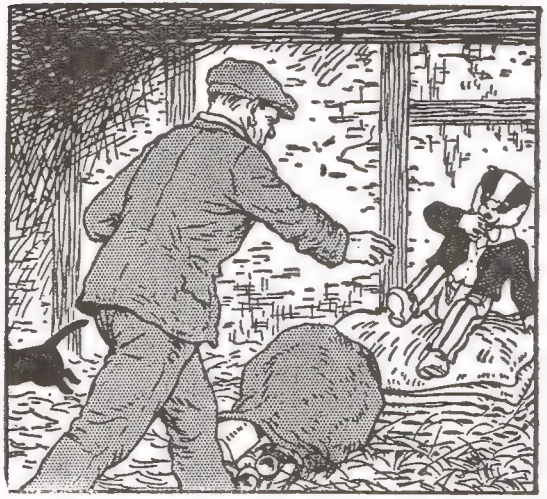

16. Bruintje heeft het bij het rechte eind: het duurt niet lang of de man verdwijnt daar beneden in de schuur. Als hij daar Wim met de zak met zilver ziet, zegt hij kwaad: „Kwajongen, bemoei jij je met een ander niet. Ik zal wel zorgen dat je in het vervolg zoiets laat."
Hij gooit de zak over zijn schouder en hij neemt Wim onder zijn arm; zo verlaat hij de schuur. Bruintje heeft intussen een stevig touw gevonden. Vlug heeft hij dat aan een van de balken vastgebonden en zodra de man Wim en de zak heeft gepakt, laat Bruintje zich naar beneden zakken. De man heeft Wim nu wel in zijn macht, maar Bruintje zal zijn vriend helpen, als hij maar weet waar hij is heengebracht.

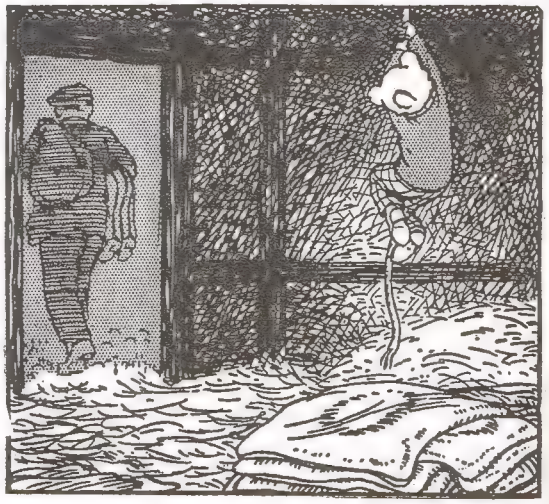

17. Maar als Bruintje buiten komt is de mist zo dik, dat hij de man niet meer kan zien tot zijn schrik!
Even blijft Bruintje besluiteloos staan, maar dan gaat hij de richting uit, waarheen hij vermoedt dat de man is gegaan. Heel lang loopt Bruintje voort; dik is de mist, geen geluid wordt gehoord. Als hij heel lang heeft gelopen wordt Bruintje moe . . . maar waar moet hij naar toe? De man heeft hij niet ingehaald en hij is nu in het bos verdwaald . . .
Doodmoe valt hij onder een boom in slaap, al weet hij niet waar hij terecht is gekomen.

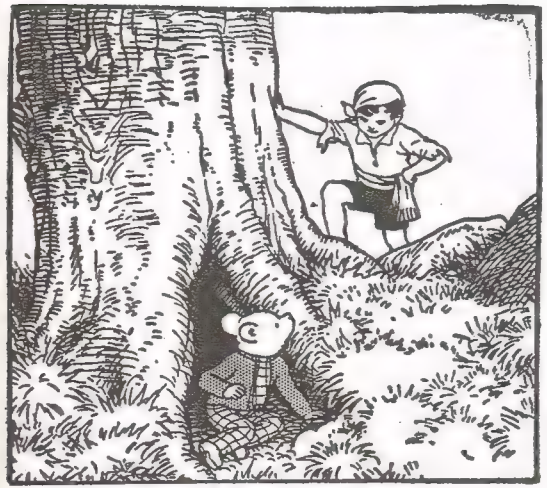

18. Toen Bruintje wakker werd was het prachtig weer. Een zigeunerjongen stond bij de boom en keek Bruintje Beer nieuwsgierig aan.
Toen vroeg hij: „Waarom lig je hier zo? Heb je geen huis en geen bed? Ik ben Ottando Rollo."
Bruintje Beer zei: „Ik ben Bruintje Beer. Ik ben hier gaan slapen, omdat ik de weg niet wist in die zware mist. Ik ben op zoek naar mijn vriendje Wim Das".
Bruintje vertelde de zigeunerjongen wat er allemaal al gebeurd was.
De jongen zei dadelijk: „Kom mee. We gaan aan mijn grootmoeder vragen, waar die man de zak en jouw vriendje heeft heengedragen. Mijn grootmoeder is heel wijs en knap; ze weet op alles raad en ze woont in die woonwagen die daar staat."

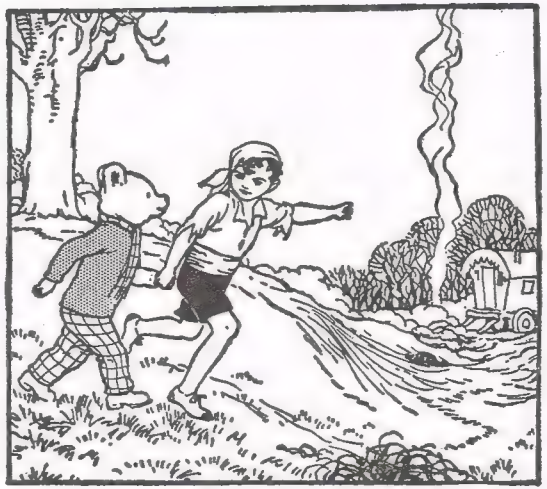

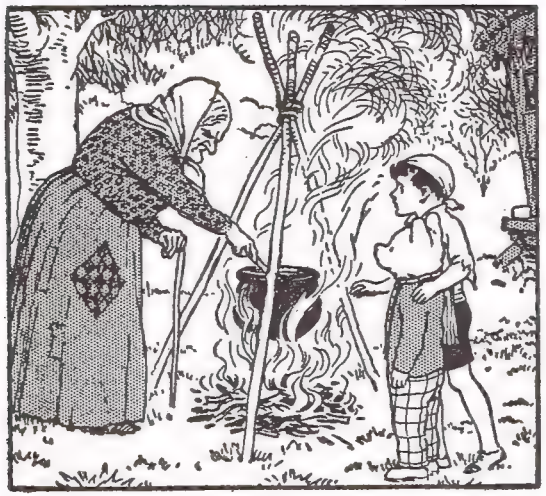

19. Aandachtig luistert de zigeunervrouw naar al wat Bruintje vertelt. Dan zegt ze: „Misschien kan ik je helpen, maar zeker weet ik het niet. Ik weet hier in de buurt een plaats. Daar brachten vroeger de dieven al hun gestolen waren heen. Misschien is je vriendje daar ook heen gebracht. We gaan er heen dadelijk na het ontbijt". Daar lopen ze dan eindelijk over de grote hei. Bruintje loopt tussen Rollo en z'n grootmoeder in. „Misschien vinden we Wim wel gauw," zegt hij blij. „Laten we het hopen," zegt de zigeunervrouw. „Gelukkig, dat ik de weg weet."

20. Nadat ze een uurtje hebben gelopen, komen ze op een plek, waar geweldig grote stenen liggen. Daar blijft de oude vrouw stilstaan en ze zegt: „Ik geloof dat het hier ergens is." Plotseling grijpt Bruintje haar bij de hand en zegt: „Ik hoor een stem . . . Ik geloof, dat Wim het is . . . Stil eens even . . ." De vrouw zegt zacht: „Wel, wel, wat kan die Bruintje scherp horen." Ze luisteren alle drie en Bruintje hoort weer het geroep. Het is net of het geluid onder hun voeten vandaan komt. Juist onder de plek waarop ze staan . . .
Bruintje legt zijn oor tegen een steen. Ja, nu hoort hij het heel duidelijk en hij zegt opgewonden: „Het is Wim." Hij roept: „Ik zit hier opgesloten! Help! Help me toch gauw."

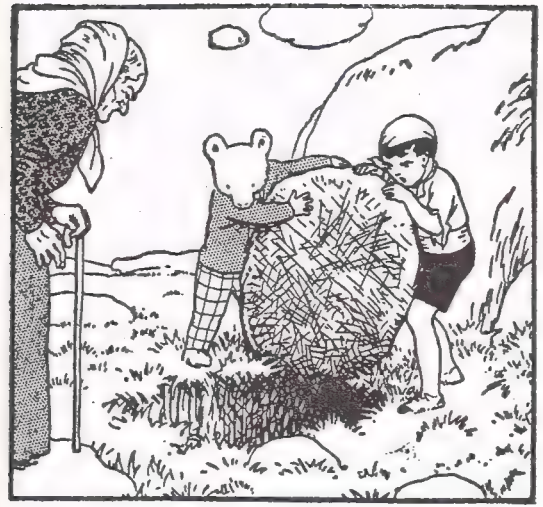

21. Bruintje en Rollo proberen de zware steen weg te rollen. Gelukkig, dat ze beiden zo sterk zijn. Het lukt en de ingang van een donker hol komt tevoorschijn.
Een ijzeren ladder leidt naar beneden. Bruintje ziet de smalle treden en hij zegt: „Ik ga Wim halen." Rollo zegt: „Ik ga met je mee in dat donkere hol." Maar Bruintje zegt: „Nee, laat me maar alleen gaan, en blijf jij hier boven op de uitkijk staan!"
Het dalen gaat niet gemakkelijk: de stenen en de treden zijn glibberig en met vochtig mos bedekt; dat had Bruintje niet verwacht. Maar daardoor laat hij zich niet weerhouden. Hij daalt de trap af, voet voor voet en hij hoort Wim steeds duidelijker roepen; dat geeft hem moed.

22. Als Bruintje de trap is afgedaald, ziet hij een paar stenen treden, die leiden nog verder naar beneden tot in een donkere gang. Nu wordt Bruintje toch wel een beetje bang, want hij weet niet wat daar zal zijn. Voorzichtig loopt hij voort. Hij denkt: „Wat vreemd . . . ik heb Wims stem al een tijdje niet gehoord . . ."
Daar ziet hij in de verte een helder licht. Bruintje zucht verlicht. Nu is het niet meer zo donker om hem heen. Heel voorzichtig loopt hij er naar toe, heel zachtjes, want misschien is Wim daar niet alleen . . .

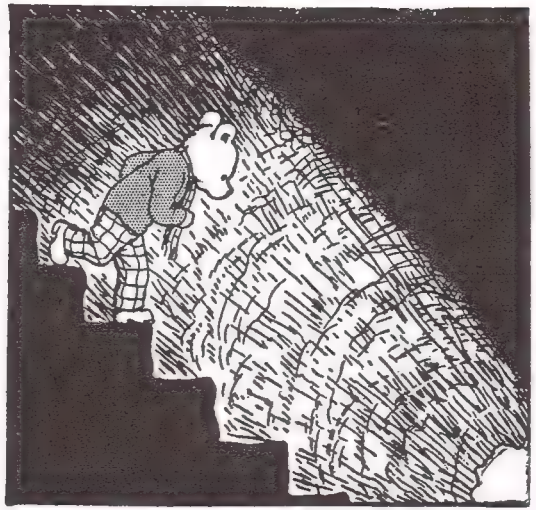

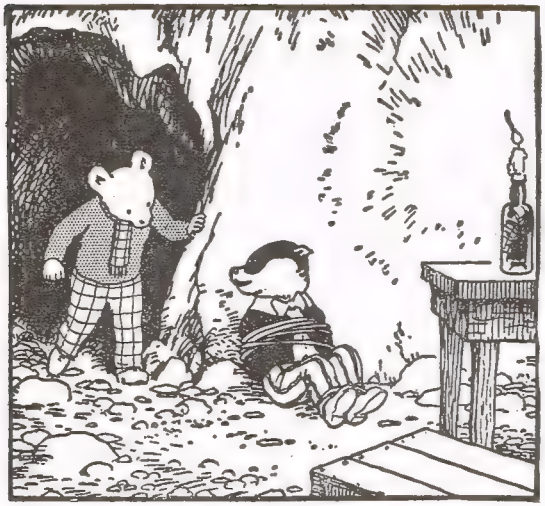

23. Als Bruintje voorzichtig om een hoekje kijkt, ziet hij een ruimte die geheel verlaten lijkt. Maar als Bruintje daar binnen komt, ziet hij Wim Das vastgebonden zitten op de grond.
Wat is Wim blij, als hij zijn vriendje ziet! Dat verwachtte hij helemaal nu niet.
Vlug snijdt Bruintje ze door, koord na koord en Wim vertelt intussen, dat hij heeft gehoord, dat de dief er met het zilver vandoor wil gaan, als het mistig wordt.
„Maar het is al lang niet mistig meer!" Dan moeten we meteen op weg," roept Bruintje Beer.

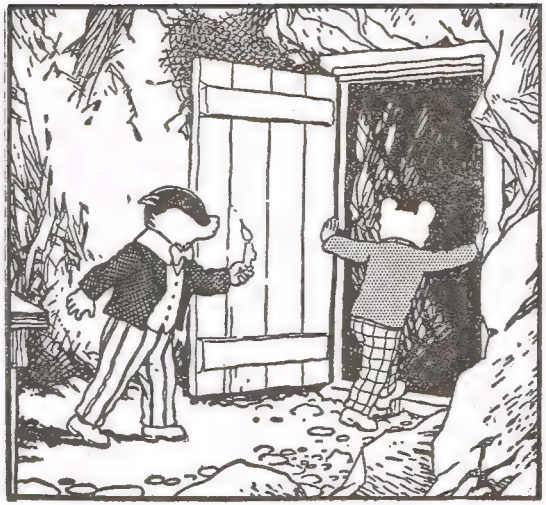

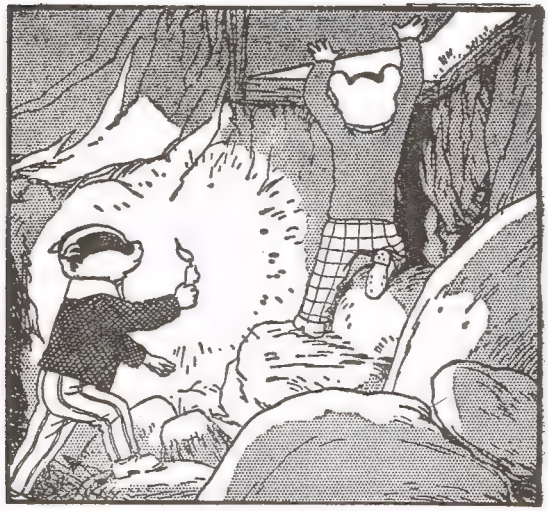

24. Bruintje en Wim haasten zich voort en het duurt niet lang of ze bereiken het eind van de gang. Ze zien een groot gat in het dak; daar kruipen ze doorheen, voorzichtig . . . een voor een . . .
En dan zijn ze buiten op een plek gekomen, waar grote stenen liggen; ook staan er een paar bomen . . . Opeens zien ze daar de man staan, die er met het zilver vandoor wil gaan.
Hij heeft Bruintje en Wim niet gehoord of gezien, want hij staat met aandacht te kijken naar een vliegmachine daar hoog in de lucht. Vol belangstelling volgt hij die machine in haar vlucht.

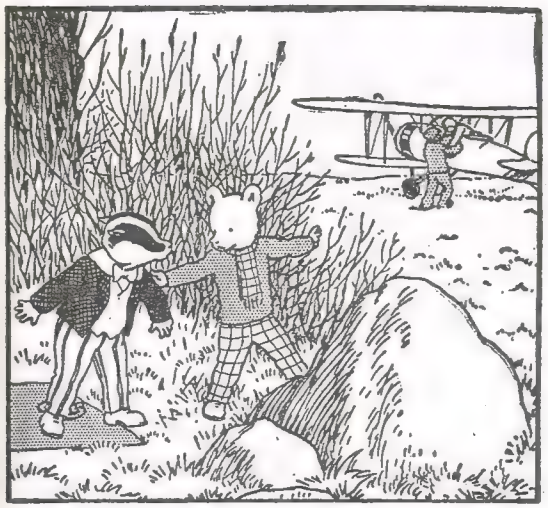

25. Vanuit hun schuilplaats zien Bruintje en Wim Das, dat de vliegmachine daalt op het gras.
Met de zak zilver in de hand rent de dief over het land en Bruintje en Wim zien, dat hij plaats neemt in de vliegmachine. Ze begrijpen, dat ze hier niet kunnen blijven staan, want dadelijk zal de machine de lucht in gaan en dan weten ze niet waar de mannen heen zullen gaan.
Wim gaat dadelijk hulp halen en Bruintje holt naar de vliegmachine toe. Juist op tijd, want als de machine de lucht in gaat, kan Bruintje nog net aan een van de stangen blijven hangen.

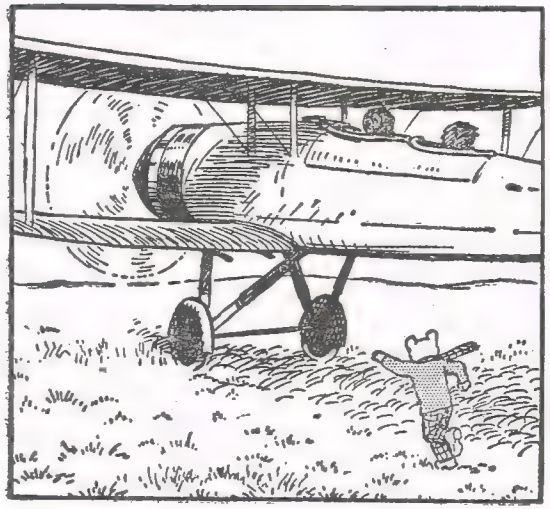

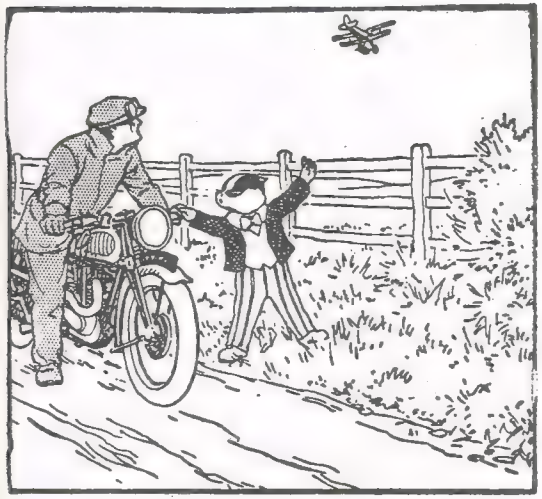

26. Juist wanneer Wim de straatweg bereikt, komt er een motorrijder aan, die op verzoek van Wim zijn motor stil laat staan.
Wim vertelt, wat er is gebeurd en de man begrijpt dat het waar is als hij Bruintje daar onder aan de vliegmachine ziet hangen. Arme Bruintje! Gemakkelijk zit hij niet, want de schroef draait zo snel en blaast de wind naar Bruintje toe, met zoveel kracht, dat Bruintje alle moeite heeft niet van de stang te glijden, wat hij ieder ogenblik verwacht.

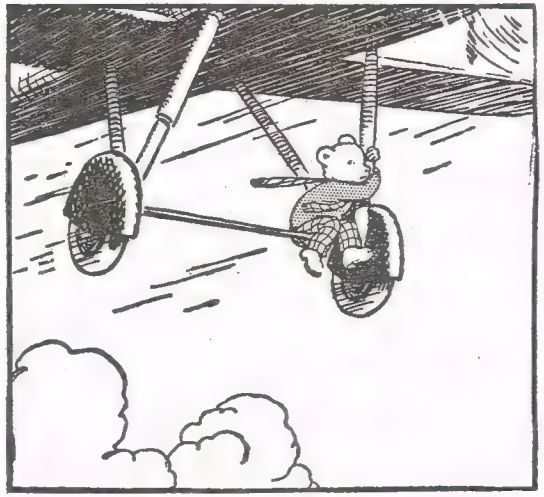

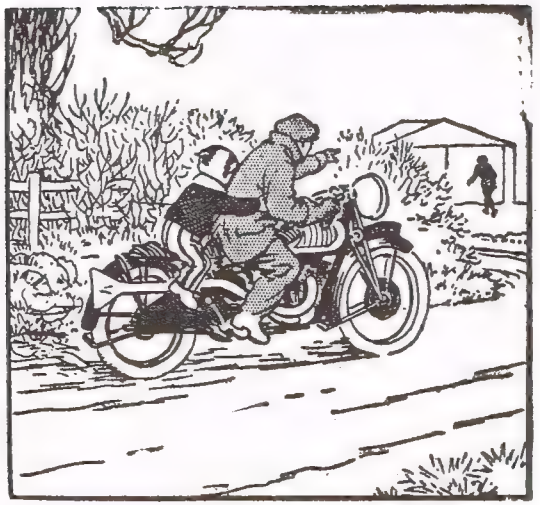

27. De motorrijder is een aardige flinke man. Hij zegt: „Ik hoop, dat ik je helpen kan. Tijd om een politieagent te gaan halen hebben we niet, want dan zouden we de vliegmachine uit het oog verliezen. Maar er is een andere weg, die we kunnen kiezen: mijn broer heeft zelf een vliegmachine. Hij zal ons graag helpen, dat zal je zien."
De broer is dadelijk bereid en binnen korte tijd vliegen ze de richting uit, die ook de andere vliegmachine is gegaan. Wim is dolblij, dat hij die motorrijder vroeg om even stil te blijven staan!

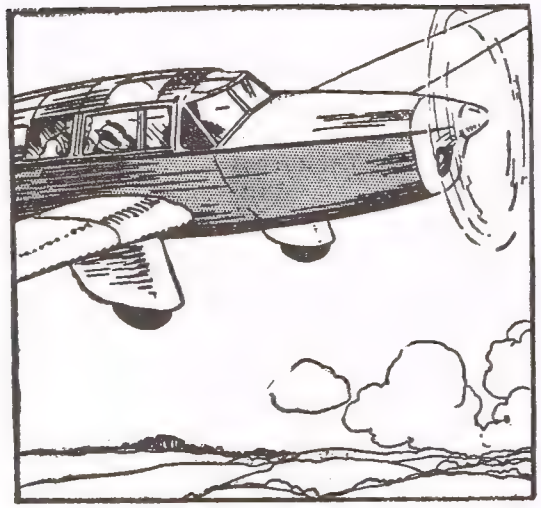

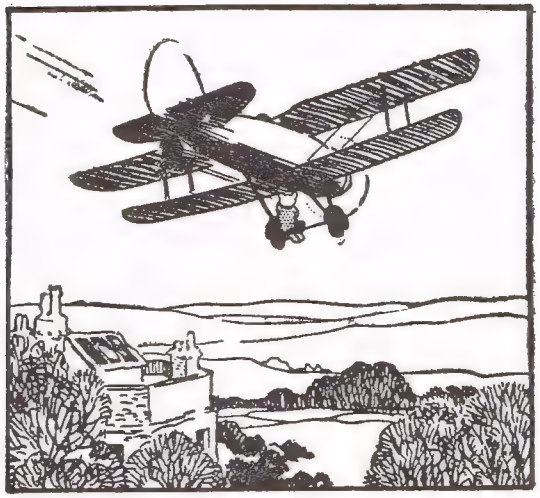

28. Ondertussen vervolgen de dieven hun vlucht, hoog door de lucht. Arme Bruintje! Hij weet zich geen raad, want doordat ze zo hoog vliegen en die vliegmachine zo vlug gaat, is hij verstijfd van de kou. Zijn handen zijn zo koud, dat hij zelf niet begrijpen kan, hoe hij de stang nog vasthoudt.
Eindelijk, eindelijk na enkele uren, die Bruintje wel zo lang als enkele dagen duren, begint de machine te dalen.
De vliegmachine landt en bij de eerste stoot tegen de grond valt Bruintje van de stang af. Bom! Alles draait met hem in het rond, maar hij komt in het zachte gras terecht. Hij schrikt wel even, maar gelukkig is hij geheel ongedeerd gebleven.

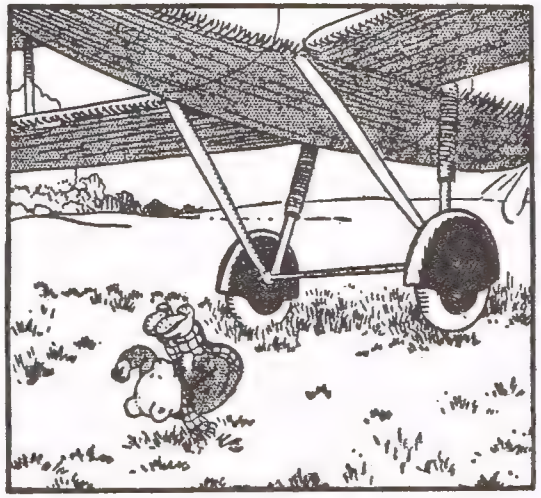

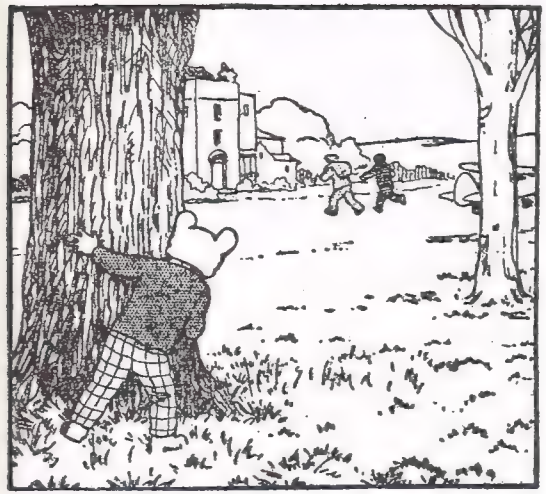

29. Bruintje is spoedig van de schrik bekomen. Vlug verbergt hij zich achter een van de bomen. Hij ziet, dat de dieven, die hem nog steeds niet hebben gezien, de zak met zilver uit de machine halen, en ze rennen er mee naar een huis, dat niet is bewoond. Ze klimmen naar binnen door een raam, dat open is blijven staan.
Bruintje is vastbesloten hen achterna te gaan. Liever zou hij een veilig heenkomen kiezen, maar nu hij zo lang heeft gevolgd, zou het jammer zijn als hij de schat toch uit het oog zou verliezen.

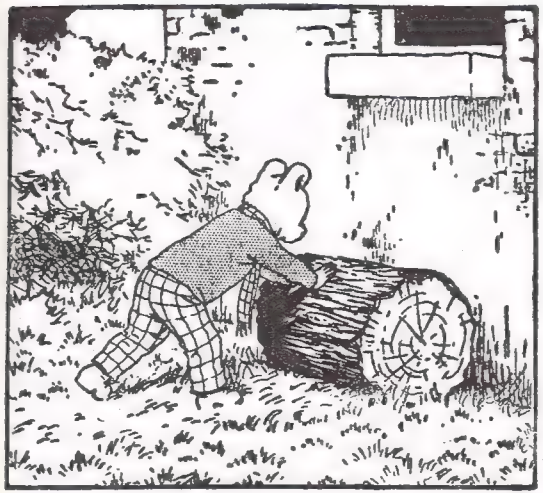

30. Toen ook de tweede man door het venster in het huis verdwween, liep Bruintje vlug er heen. Maar het venster was voor hem veel te hoog van de grond. Vlug rolde hij een dikke boomstam naar de muur en klom daar op. Hij zag dat de twee mannen samen over de zak stonden gebogen. Hij hoorde ook, dat de vlieger vroeg: „Waar heb je het halssnoer gelaten? Dat is er niet meer." In zijn vuistje lachte Bruintje Beer! Dat halssnoer zat nog veilig in zijn zak.
„Ik weet het echt niet", zei de andere man. De vlieger was woedend en hij zei: „Dan heb je dat in het hol of in de schuur vergeten. Je bent een ezel om dat niet te weten. Vooruit, een beetje vlug: we vliegen meteen daarheen terug."

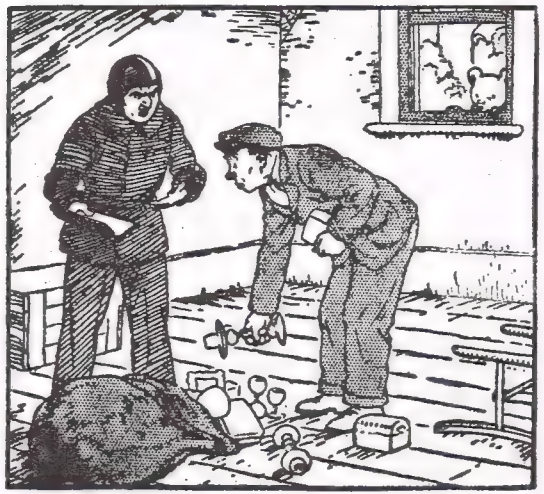

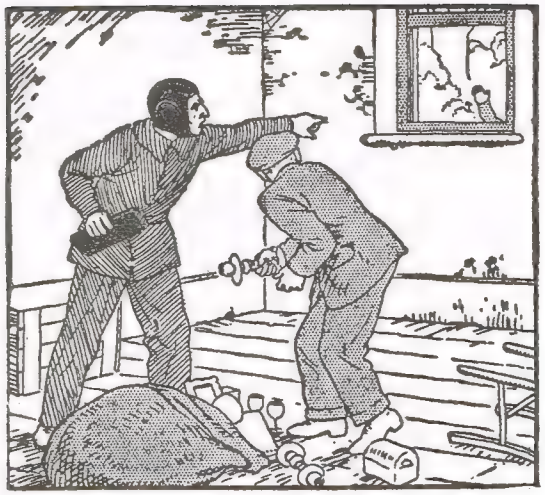

31. Bruintje kijkt en luistert vol aandacht. Dat hij op een onvaste verhoging staat, vergeet hij. En op een onverwacht ogenblik rolt de boomstam weg. O, wat een schrik! Hulpeloos kijkt Bruintje even rond en dan met een plof! valt hij op de grond. De twee mannen kijken geschrokken naar het venster, en daar steekt nog juist een armpje van Bruintje boven uit!
Bruintje krabbelt vlug overeind en hij holt weg zo vlug hij kan. Maar vlugger nog holt de man, die zich door het venster naar buiten laat zakken. Binnen een ogenblik heeft hij arme Bruintje Beer te pakken!

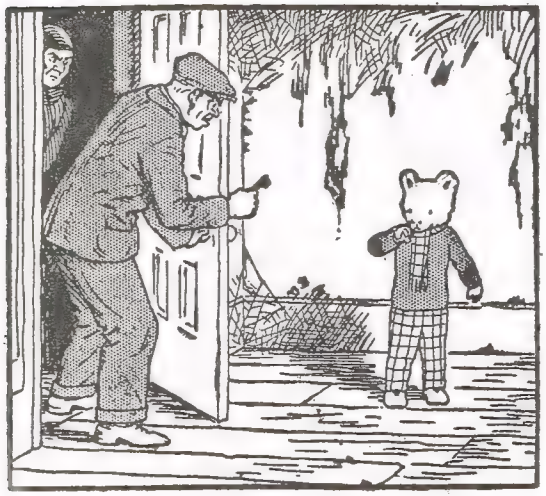

32. Naturlijk bevalt het de mannen niet, dat Bruintje Beer zo alles maar ziet.
Ze brengen hem helemaal naar boven. Op een zolderkamer wordt hij opgesloten en een van de mannen zegt: „Met ons zal je je niet meer bemoeien, dat kan je gerust geloven." Bruintje hoort, dat de mannen weer vertrekken met de vliegmachine en dan, als hij zeker weet dat ze hem niet meer kunnen zien, haalt hij het kostbare parelsnoer uit zijn zak en lachend zegt hij: „Maar dit hebben jullie niet geweten! Al zit ik hier opgesloten onder 't dak, toch heb ik lekker die parels in mijn zak."

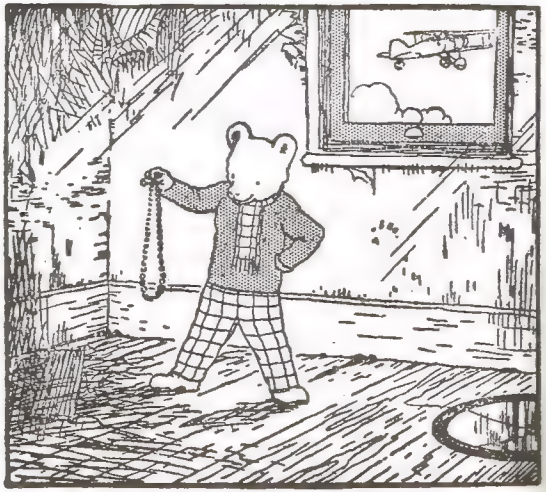

33. Plotseling hoort Bruintje een bekend geluid. Het is het ronken van een vliegmachine. Bruintje kijkt het venster uit en hij ziet dat de machine heel laag vliegt, bijna vlak boven het dak.
Vlug stopt hij de parels weer in zijn zak. Even kijkt hij rond . . . Daar ligt een gebroken spiegel op de grond. Daarmee zal hij de stralen weerkaatsen van de zon om de aandacht te trekken van de vlieger. Als die de seinen opmerkt, dan komt hij zeker even hier, om te zien wat die betekenen. Bruintje begrijpt, dat hij daar vast op kan rekenen.

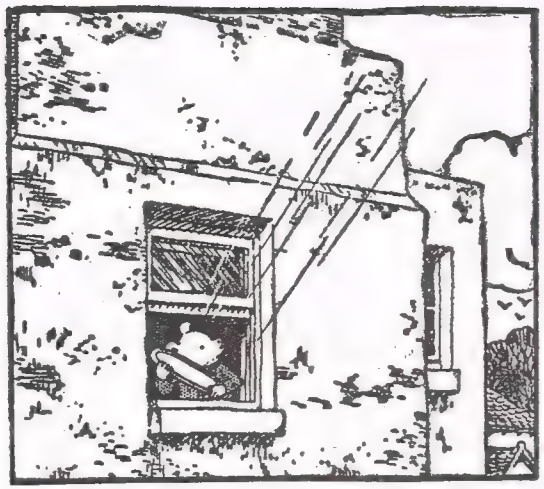

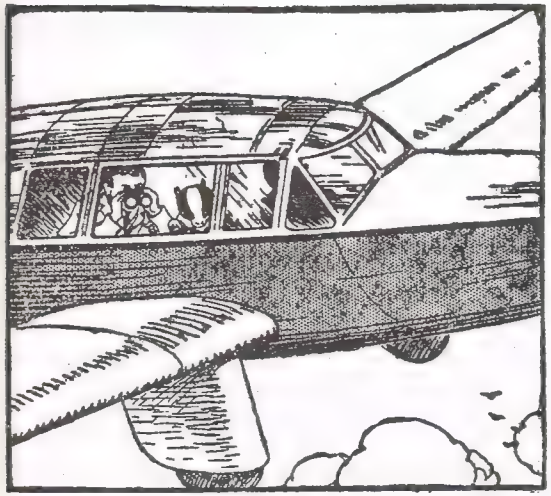

34. De piloot van Wim Das is de dieven al weer op het spoor. Hij ziet juist, dat de vliegmachine aan de horizon verdwijnt, als een fel licht hem plotseling in de ogen schijnt. „Hé", zegt hij, „dat lijkt wel een sein, wat zou het zijn?"
Wims tweede metgezel kijkt door zijn verrekijker en hij ziet een beertje voor het venster staan. Duidelijk ziet hij hem wenken. „Het is je vriendje Bruintje Beer", zegt hij tot Wim. En Wim zegt trots: „Zoiets kan alleen Bruintje bedenken!"
Wim is dolblij als ze dalen, om Bruintje uit het huis te halen.

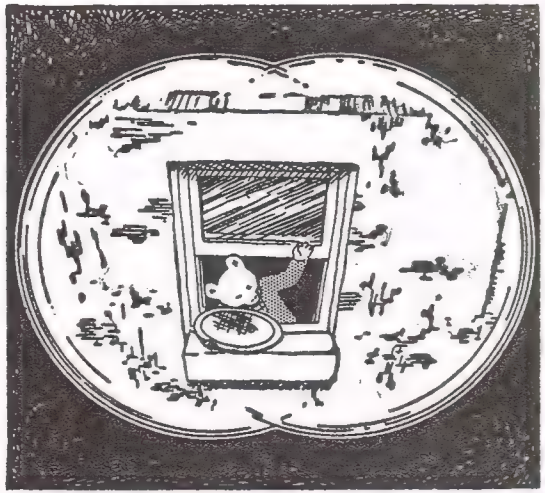

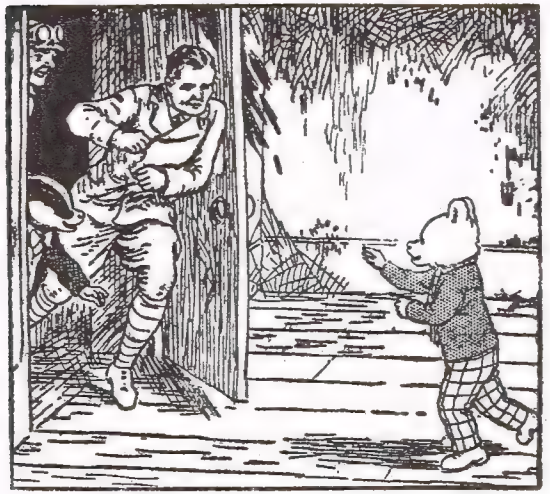

35. Ze landen vlot, Wim en zijn grote vrienden. Dan hollen ze naar boven en als ze de deur gesloten vinden, drukken ze die kapot.
„Voortmaken", roept Bruintje als zij binnenkomen. „De mannen zijn weer teruggegaan naar de schuur en ze hebben de zak met zilver meegenomen."
Spoedig zijn ze weer de lucht ingegaan. Als zij boven de schuur vliegen, zien ze de vliegmachine van de dieven daar beneden staan. Ze landen een eind verder, zodat de dieven hen niet zullen zien. Dan sluipen ze terug. Bruintje fluistert: „Nu pakken wij ze misschien."

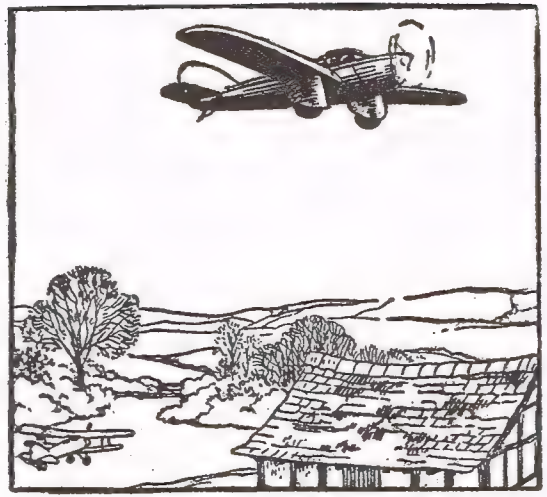

36. De vriendelijke kat spreekt hen weer aan en ze vertelt: „De mannen waren wel hier, maar ze zijn weer weggegaan. Ik hoorde ze iets zeggen van een kelderluik", voegt poes er nog bij.
„O, dan weten we waar ze zijn!" roepen Bruintje en Wim Das blij. Vlug lopen ze naar de plek, waar bij de grote stenen het valluik ligt. Het luik staat open . . . Ook horen zij mensen samen praten . . . De vlieger en de andere vriend van Wim rollen een grote steen boven de ingang, zodat de dieven het hol daar vandaan niet kunnen verlaten.

37. „Nu naar de ingang op de heide", zegt Bruintje Beer. Een van de mannen blijft achter en houdt de wacht. De anderen zoeken de plek op, waarheen de oude zigeunervrouw Bruintje heeft gebracht.
Bereiken ze die plek, dan horen ze in de gang daar beneden stappen. De vlieger stuurt Bruintje en Wim weg om hulp te halen en hij zegt: „Pas op, dat jullie niet verdwalen. Ik zal zorgen, dat die mannen niet ontsnappen."

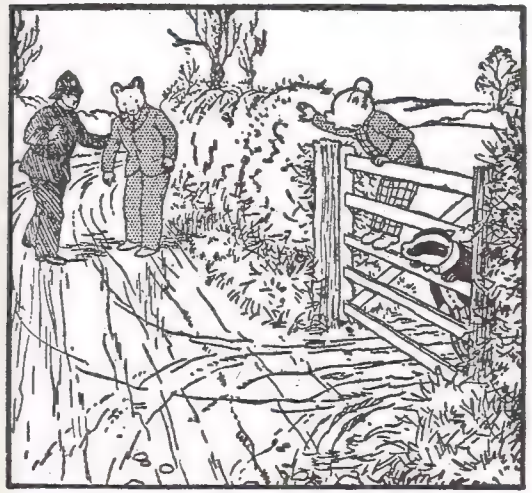

38. Bruintje en Wim lopen wat ze kunnen, maar plotseling, aan het einde van een laan, zien ze, het is bijna niet te geloven, Bruintjes vader met een politieagent staan.
Meneer Beer is bang, dat zijn jongen iets is overkomen, daarom heeft hij een politieagent meegenomen.
Wat zijn vader en zoon blij als zij elkaar weerzien, en als zij alles hebben gehoord, haasten zij zich allen voort naar het huis van de oude heer.
„Wilt u meegaan", vragen ze de verbaasde man, die bijna niet geloven kan dat Bruintje en Wim, die hij om hulp te halen heeft weggezonden, het zilver hebben teruggevonden!

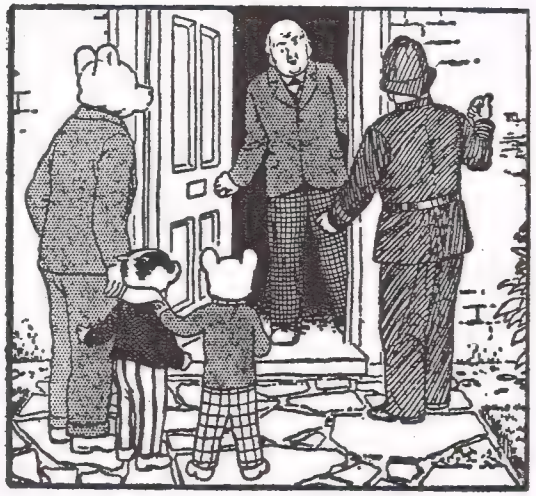

39. Bruintje en Wim zijn wel heel moe, maar toch lopen ze op een drafje over de heide naar het plekje toe, waar hun grote vrienden wachten bij de uitgang van het hol.
Als de dieven eindelijk boven komen, worden ze meteen gevangen genomen. Ze weten niet wat ze zien, als zij Bruintje daar zien staan. Ze sloten hem immers op in het lege huis? Hoe kwam hij daar vandaan?
Bruintje ziet hun verbazing. Hij lacht en zegt: „Dat hebben jullie niet gedacht!"

40. Nauwkeurig onderzoekt de oude heer of alles aanwezig is. Maar dan roept hij verschrikt: „Nu is het nog mis, want de parels zijn er niet."
Een van de dieven roept: „Luister goed wat ik u zeg: die parels ziet u nooit terug, want die zijn lekker weg!"
Maar Bruintje heeft een verrassing voor de heren. Hij roept: „Het is niet waar wat zij beweren." Meteen haalt hij de parels uit zijn zak en zegt: „Alstublieft, meneer!"
Bewonderend roept Wim Das: „Jij bent een reuze vent, Bruintje Beer." De twee dieven kijken zuur; en dat is het einde van dit avontuur.

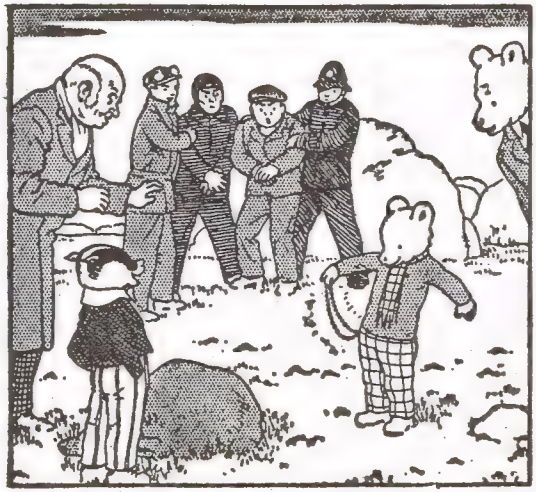

3. BRUINTJE BEER NAAR DE LONDENSE KRONINGSFEESTEN

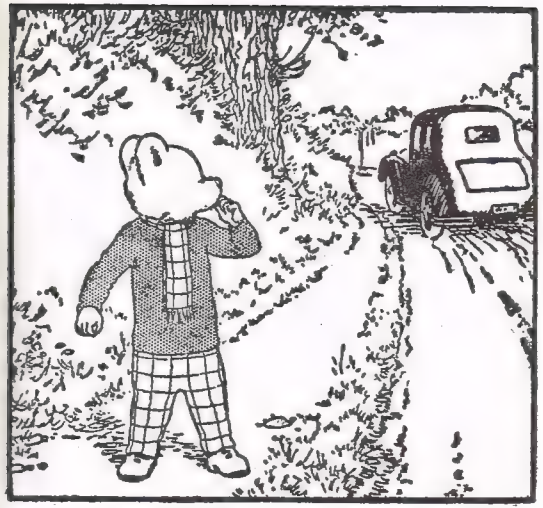

1. Het is mei, de maand van de groei. In de tuin van vader Beer staat alles nu in rose en witte bloei. Bruintje wandelt op zijn gemak door de lange lindelaan, als hij in vlugge vaart een auto langs ziet gaan. „Die wagen ken ik," denkt hij, „het zou me niets verbazen, als hij op weg is naar ons huis."
Hij keert om en draaft terug naar de ouderlijke woning. Jawel! Daar staat oom Bruno.
„Jou moet ik hebben, kleine vent", zegt oom, „ik kom je ouders vragen of je mee mag naar Londen, naar de grote feesten van de kroning."

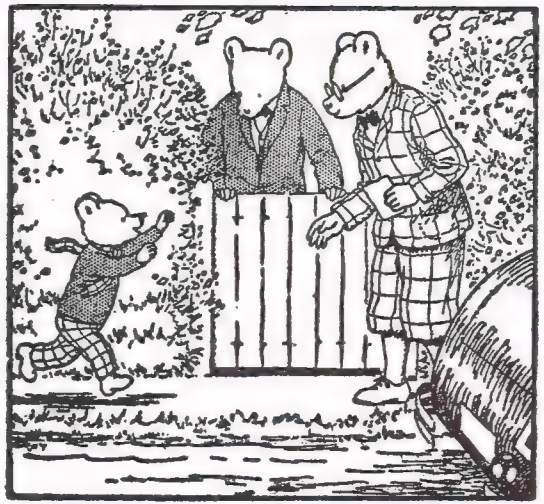

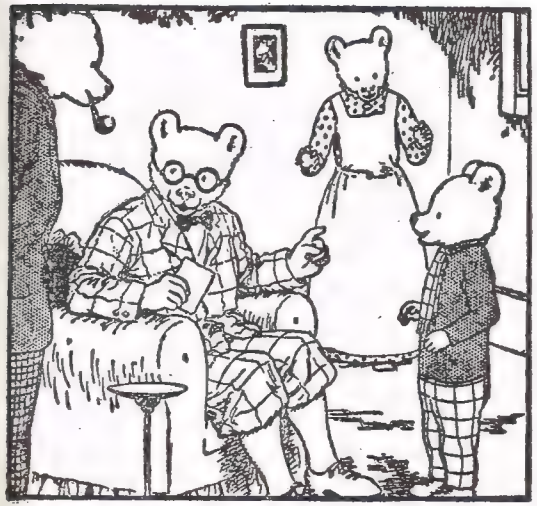

2. „Maar Bruno", zegt vader, „hoe kom je er bij, om Bruintje mee te nemen naar die grote stad. Ga mee naar binnen en vertel ons van je plan." „Met genoegen", lacht de gast; en als hij heeft plaats genomen, legt hij uit, hoe hij op dit idee is gekomen. „Tante Jo is erg verkouden, zij mag van de dokter niet mee. Daarom kom ik Bruintje uitnodigen, er is immers in mijn wagen plaats voor twee."
„In orde," knikt vader. Bruintje is dolblij; hij haalt dadelijk zijn zondagse kleren en moeder pakt een koffertje, want ze zullen misschien wel in Londen logeren.

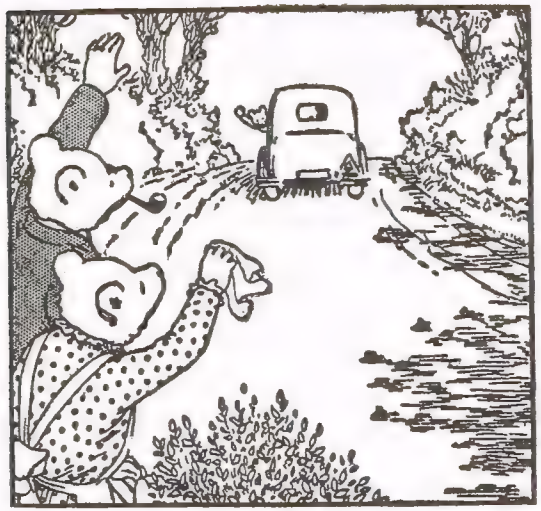

3. Die zelfde dag vertrekt Bruintje naar Londen met zijn oom, dokter Bruno Beer. „Ik hoop," zegt moeder, „dat jullie alles goed zullen zien en ik wens jullie mooi weer."
Hartelijk nagewuifd door zijn ouders blijft Bruintje nog even uit het autoraampje hangen; daarna stuift de wagen in volle vaart langs de stille buitenwegen. Een tijd komen ze niemand tegen, maar dan, als oom Bruno bij een wegwijzer de hoek omslaat zitten zij heel snel midden in het gewoel; aan alle kanten hoor je reeds het feestgejoel. De wagen kan niet voor- en achteruit. „Oom," zegt Bruintje, „ik ga even kijken, wat die opstopping betekent."

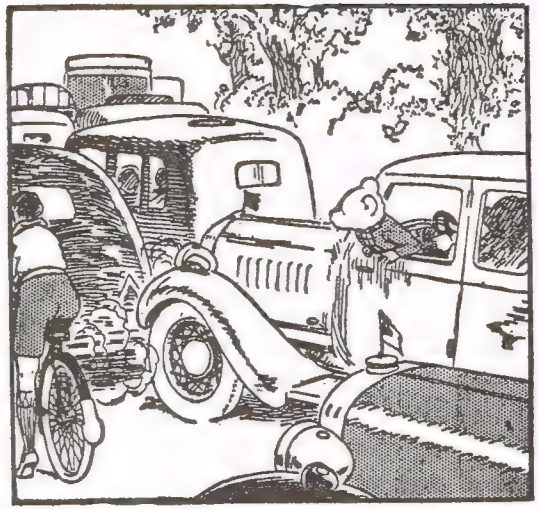

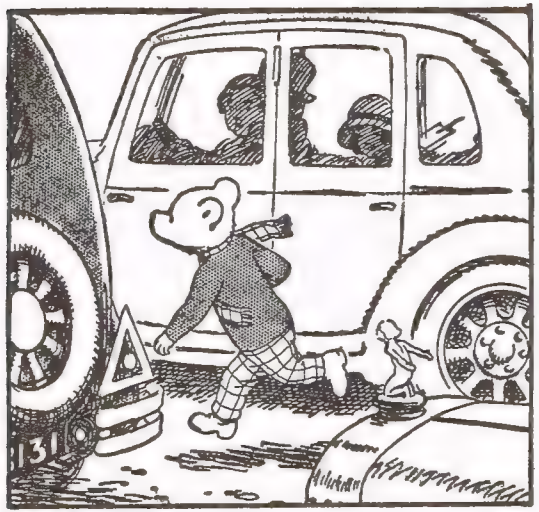

4. Vlug rent Bruintje langs de lange rij auto's en fietsers om te kijken waarom alles stil staat, maar terwijl hij nog draaft, zetten de automobilisten hun motor weer aan. Het wordt levensgevaarlijk op de weg en Bruintje, die tussen al die voortbewegende wagens staat, durft niet naar rechts en niet naar links; hij weet zich geen raad. In zijn angst springt hij op de achterbumper van de auto, die vlak voor hem rijdt. „Ik ben," denkt hij, „oom Bruno kwijt, maar ik zit ten minste geborgen en straks zal ik er wel voor zorgen, dat ik onze wagen terug zal vinden." Stevig houdt hij zich vast aan het reservewiel, want hij begrijpt, dat hij zou worden overreden, als hij nu van de wagen viel.

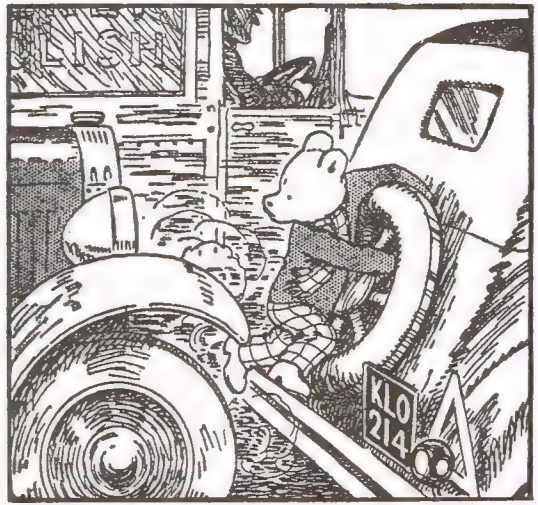

5. Het loopt heel anders dan Bruintje had gedacht, want de opstopping, die hij heeft verwacht, doet zich niet voor. Alle wagens rijden nu in snel tempo door en binnen enkele uren ziet Bruin, nog altijd op de bumper, de hoge daken en de grijze muren van de grote stad.
In de straten van Londen mindert de wagen pas vaart. Bruintje springt van de bumper en ziet dadelijk een lange agent, die doodbedaard hem vertelt, hoe hij moet lopen om het hotel te bereiken, waar oom Bruno een kamer heeft besproken. „Ik ben," denkt Bruintje, „heel blij, dat ik de naam van dat hotel heb onthouden. Als oom Bruno daar nu ook maar meteen naar toe is gereden, want hij is natuurlijk ongerust over mij."

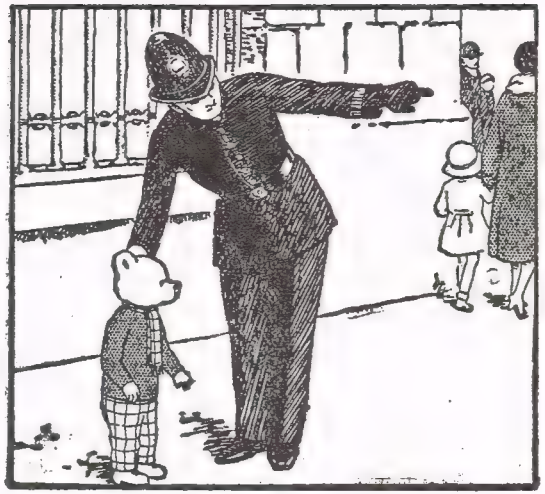

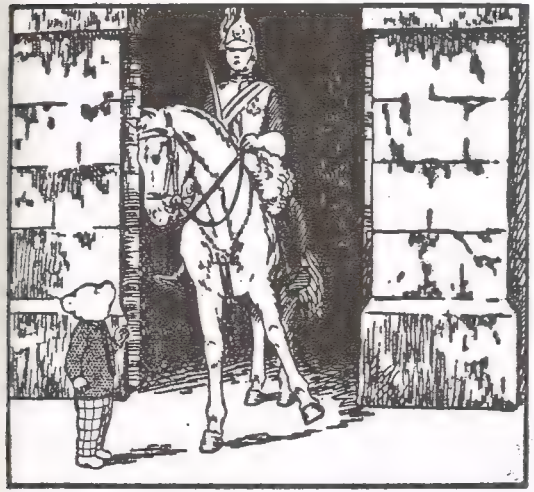

6. Bruin is moe van het lopen door de straten en nog altijd bereikte hij het hotel niet, waar hij oom hoopt te vinden. Dus spreekt hij maar eens een schildwacht aan en vraagt heel vriendelijk, welke weg hij verder moet gaan. „Je loopt in de goede richting," zegt de soldaat, „je zult er weldra wezen. De naam van het hotel staat op een groot bord te lezen." Mooi! Eindelijk heeft Bruintje het doel bereikt. Hij vertelt de portier, dat hij met dokter Bruno in het hotel komt logeren. „Ik heb," zegt de man, „de dokter nog niet zien komen." „Dan is hij laat," zegt Bruin, „dat had ik niet gedacht."
„Het lijkt me het beste, vent," zegt de portier, „dat je hier rustig wacht."

7. De mensen, die de hal van het hotel binnenkomen, kijken verwonderd naar de kleine Bruin op de brede sofa. Bruintje voelt zich niet op zijn gemak en angstig houdt hij voortdurend het oog op de draaideur gericht. Eindelijk, ja! Daar ziet hij zijn oom. Hij vliegt hem tegemoet. „Gelukkig!" roept oom Bruno, „wat heb ik over jou in angst gezeten, maar nu is alles weer goed. Kom gauw mee, wij zullen ons eerst verfrissen en daarna gaan we eens lekker eten. Intussen moet jij me maar vertellen, waar je al die tijd hebt gezeten!"

8. De volgende morgen al verlaten ze al heel vroeg het hotel. Oom Bruno kent in Londen goed de weg. Ze wandelen naar het station van de ondergrondse trein. Daar is een trap, die je naar boven en naar beneden brengt, zonder dat je hoeft te lopen en Bruintje vindt het zo fijn, dat hij er wel uren zou willen blijven, maar oom Bruno neemt hem mee naar het perron. Met honderden mensen wachten zij er, totdat een trein uit de donkere tunnel is gekomen; daar stappen ze in en worden meegenomen op een lange rit onder de straten van het grote, feestvierende Londen. „O, oom," juicht Bruintje, „wat zie ik toch veel en wat heb ik alles tot nog toe avontuurlijk gevonden!"

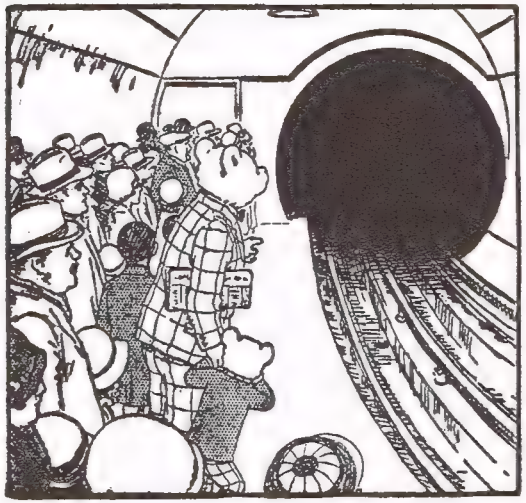

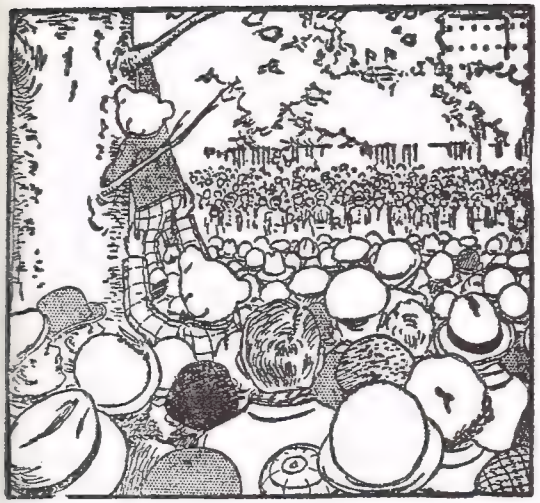

9. De ondergrondse trein brengt oom Bruno en Bruintje naar het hartje van de stad. Duizenden zijn daar al op de been. Oom, die zijn neefje stevig aan de hand houdt, dringt zover mogelijk door de menigte heen en naast een boom blijft hij staan. „Oom," vraagt Bruintje, „mag ik er in klimmen en op een van de takken zitten gaan?" „Dat is," zegt oom, „heel slim van je bedacht. Klim maar gauw naar boven en zwaai straks dapper met je vlag."
Het is voor Bruintje een heerlijke dag. Hoog boven de mensen gezeten ziet hij de prachtige stoet; de praalwagens, de kleurige groepen.

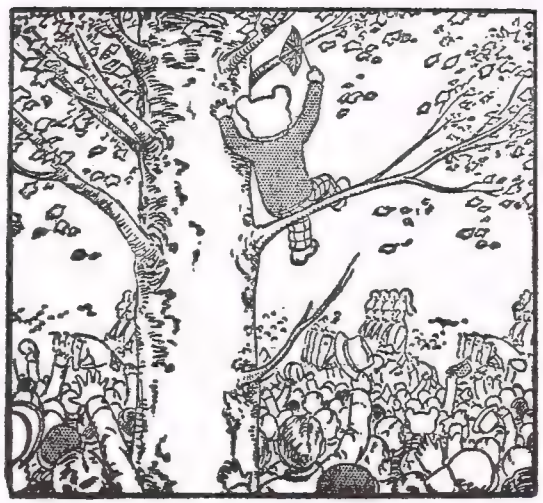

10. De laatste soldaten zijn langs getrokken, de kroningsstoet is voorbij, voetje voor voetje verspreidt zich het publiek. Plotseling . . . een krak! Daar breekt de tak, waarop Bruintje heeft gezeten. Hij tuimelt ruggelings over de hoofden van de mensen heen, maar lenig en vlug, is hij snel weer op de been. Hij wordt meteen in de voortstuwende menigte opgenomen en vraagt zich angstig af, hoe hij nu ooit weer bij oom Bruno zal komen. Rondom hem heen ziet hij niets dan vreemde gezichten. Geen kind, geen mens, die hij kent en als hij probeert om een meneer de weg te vragen, snauwt die: „Doorlopen, vent!"

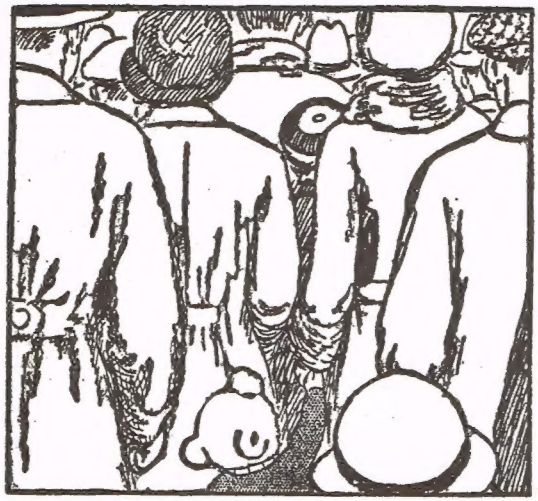

11. Teleurgesteld kijkt Bruintje naar de andere kant, of hij daar misschien iemand aan kan spreken. Hij is bang, om onder de voet te raken en hij grijpt daarom de hand van een dame, die naast hem loopt. Stevig houdt zij het knuistje vast en zodra haar dat mogelijk is, verlaat zij het gewoel en belandt op een plein. Daar blijft zij staan en ontsteld kijkt zij Bruintje aan: „Hoe heb ik het nou?" vraagt zij verschrikt, „had ik een beertje aan de hand? Ik dacht, dat het mijn zoontje was." „Mevrouw," zegt Bruintje bedroefd, „ik werd door de mensenmenigte meegenomen, toen ik mijn oom Bruno was kwijtgeraakt en nu weet ik niet, hoe ik hem terug moet vinden. Ik heb zo'n vreselijk verdriet."

12. Weet je, vent, wat wij gaan doen," zegt de dame, die haar zoontje is kwijt geraakt, „wij gaan naar het politiebureau, misschien heeft je oom er ook al werk van gemaakt."
Zo gezegd, zo gedaan! IJlings lopen Bruintje en de vreemde dame naar het bureau en tot beider grote vreugde zien zij daar niet alleen oom Bruno, maar ook het verloren zoontje weer.
Terwijl de moeder haar kind omhelst, tilt dokter Beer zijn neefje omhoog:
„Knaap," zegt hij, „ik had niet gedacht, dat je zo snel hier zou komen. Nu maar dadelijk mee, de auto staat voor! Wij hebben alles gezien; wij rijden nu vlug naar je ouders terug!"

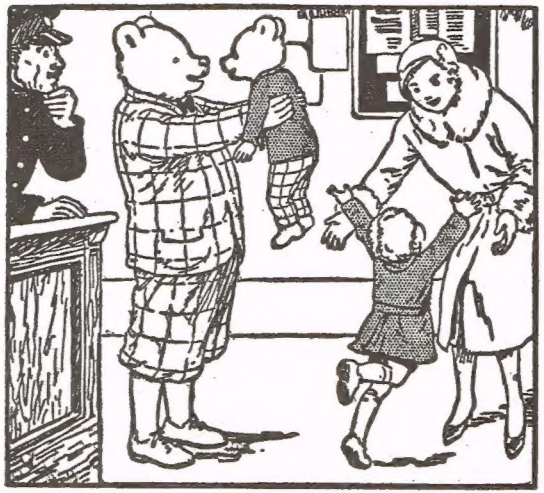

© Beaverbrooks Newspaper Ltd.

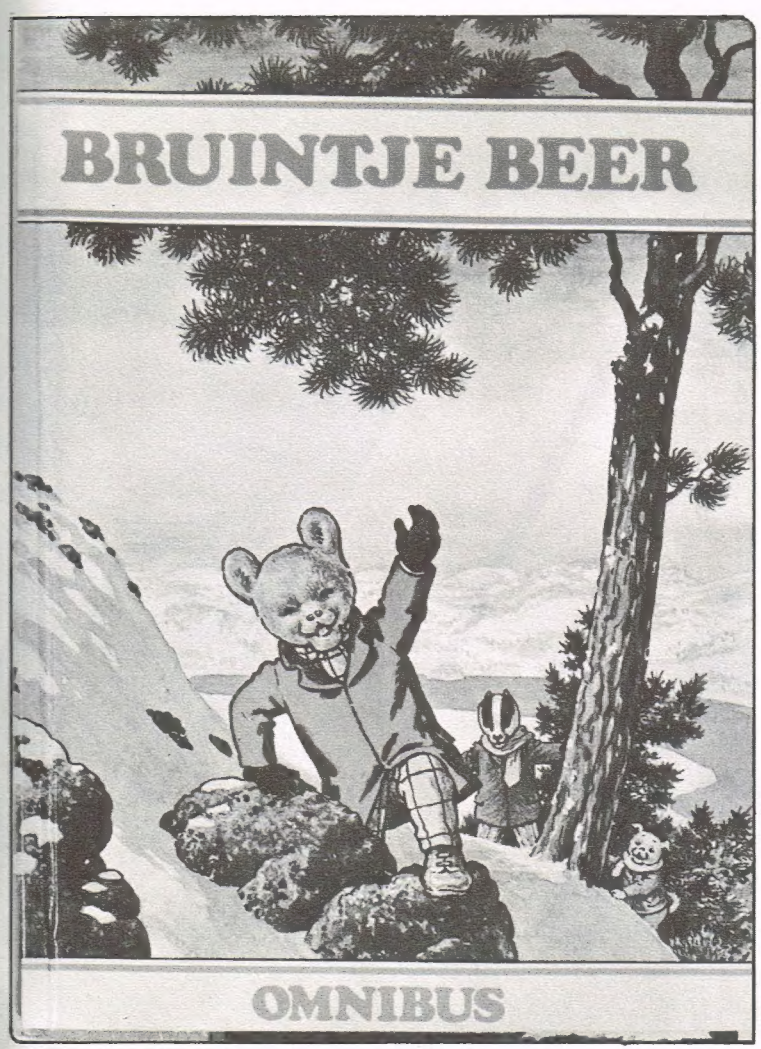

BRUINTJE BEER OMNIBUS

Formaat 25 x 18.5 cm.

Geheel in kleur uitgevoerd.

Harde geplastificeerde kaft.

116 pagina's met 4 nieuwe avonturen van Bruintje Beer en enkele vouw- en knipwerkjes.

Prijs f 4.95.

Verkrijgbaar bij de boekhandel en bij Algemeen Handelsblad, Amsterdam. Postgiro 432400 of gemeentegiro H-26600. Na overschrijving van het verschuldigde bedrag zenden wij u het gevraagde toe.

Reeds verschenen:

deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.

deel 2: Bruintje Beer in Dromenland;
Bruintje Beer en de Zeerovers.

deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Poes.

deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins;
Het avontuur met de vliegmachine.

deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer;
Bruintje Beer en het mannetje in het groen;
Bruintje Beer op school.

deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony;
Bruintje Beer en de Toverparaplu.

deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap;
Bruintje Beer en de Toverfluit;
Bruintje Beer en de Witte Ridder.

deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie;
Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer;
Bruintje Beer beoefent de wintersport.

deel 9: Bruintje Beer gaat uit logeren;
Bruintje Beer wordt winkelbediende;
Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.

deel 10: Bruintje Beer raakt zoek;
Het avontuur van Bruintje Beer en kleine Net;
Bruintje Beer's Boodschap aan het kerstmannetje.

deel 11: Bruintje Beer in het geheimzinnige bos;
Het sneeuwavontuur van Bruintje Beer.

deel 12: Bruintje Beer op reis tegen wil en dank;
Bruintje Beer met Tommy op avontuur;
Bruintje Beer toont zich een held.

deel 13: Bruintje Beer en de oude Zeemijnheer;
Bruintje Beer en de Toverhoed.

3.50